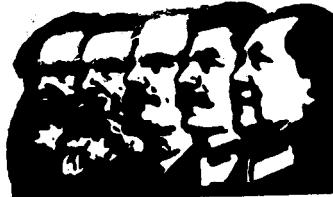

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

"Από τη σάχτη του δα
ζαναγεννηδεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδην και λαοί ενωθείτε!

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 334 ΔΡΧ. 200

ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ-ΣΥΝ-ΨΕΥΤΟΚΚΕ

ΝΕΑ ΒΡΩΜΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ ΤΙΣ προορίζει για εργαλεία εξωτερικής πολιτικής

Ο Γ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ
ΘΑ ΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

Έφυγε ένας
αγαπημένος
άνδρωπος
του μαοϊκού
κινήματος
με ηρωϊσμό
και
μεγαλείο

Σελίδες 5 - 6

Από την πιο ισχυρή θέση
εξουσίας που είχε ποτέ ο
σοσιαλφασισμός έριξε την νέα
του γραμμή για τις εθνικές
μειονότητες.

Οι αστοί δημοκράτες και οι
φιλελεύθεροι γενικά είναι
στοιχισμένοι με ευλάβεια και
θαυμασμό πίσω από τον Γ.
Παπανδρέου. Ο γενικά
οξυδερκής Γ. Τζανετάκος τον
χαρακτήρισε "βαθύ μεταρρυθ-
μιστή" ενώ δεν υπάρχει
δημοκρατικός σχολιαστής που
να μην αισθάνεται την υπο-
χρέωση να σταθεί στο πλευρό
του, τώρα που δίνει με "α-
προσδόκητη" τόλμη την
συγκινητική του και πρωτο-
πόρα πάλη ενάντια στους
σοβινιστές και υπέρ των
μειονοτήτων.

Είναι τόσο απελπιστική η δίγμα
αυτών των απομονωμένων αστών
δημοκρατών για ένα καλό νέο μέ-
σα στη νεομεσαιωνική καταβύθι-
ση της χώρας, ώστε μπορούν να
πιστέψουν ευχαρίστως ότι βρήκαν
έναν ήρωα - προστάτη στο πρόσωπο
του τρίτου γόνου της αντιδρα-
στικής δυναστείας Παπανδρέου.
Είχαν τόση ανάγκη από πριν για
έναν σωτήρα, ώστε δεν θέλησαν
καθόλου να σκεφτούν πως αυτός ο
γλυκομίλητος και σεμνός νέος, έ-
γινε υπουργός εξωτερικών, πως ο
άνθρωπος αυτός ήρθε στη εξουσία
χάρη στην "υπέρ του Οτσαλάν" υ-
στερία και ότι η πρώτη του πράξη
αφού ήρθε στα πράγματα ήταν να
θεωρήσει τον εαυτό του οικουμε-
νικό Υπ. Εξωτερικών, δηλαδή
υπουργό και των φαιοκόκκινων, ο-
πότε και του ψευτοΚΚΕ και του
Τσοβόλα και Κ. Καραμανλή. Δεν

θέλουν καν να αναρωτηθούν γιατί
έχει τα πιο ευνοϊκά σχόλια από αυ-
τούς, (π.χ. Τσοβόλας), τις πιο συ-
χνές αθόρυβες και συνένοχες συ-
ναντήσεις μαζί τους και την πιο
μεγάλη ασυλία στις αντιπολιτευ-
τικές τους ανακοινώσεις.

Αφού δεν σκέφτηκαν καθόλου
για όλα αυτά προηγούμενα, πως
θα μπορούσαν τώρα να προσέξουν,
μέσα στην ξαφνική χαρά, ότι ή-
ρωας του χαίρει υποστήριξης ή έμ-
μεσης ανοχής από τους παραπά-
νω πάνω στον ορυμαγδό του μειο-
νοτικού;

Και καλά ας πούμε ότι είναι φυ-
σικό που ο ΣΥΝ τον υποστηρίζει
μιας και αυτό το κόμμα είναι ει-
δικά φτιαγμένο για να εξαπατά φι-
λελεύθερους, αλλά το ψευτοΚΚΕ;
το κόμμα της Κανέλλη και του
Ζουράρι που λέει με το στόμα της
Παπαρήγα ότι ο "καθένας μπορεί
να λέει ότι κατάγεται από κει, δη-
λαδή ότι είναι τουρκογενής"; Ο
Τσοβόλας πούχει καταπεί τη
γλώσσα του; Ο Τσοχατζόπουλος,
ο αρχηγός πασών των σοβινιστι-
κών φραξιών μέσα στο ΠΑΣΟΚ
που έκανε μόνο μια χλιαρή δήλω-
ση για το αρχικό κείμενο Δημη-
τρά και σταμάτησε μετά την δή-
λωση του Γ. Παπανδρέου; Πως ε-
ξηγείται ότι διέρρευσε στο
συγκρότημα Λαμπράκη πως έγι-
νε "έξω φρενών" από τις 18 υπο-
γραφές μερικών δικών του μέσα
στην Κ.Ε του ΠΑΣΟΚ; (Βήμα, 1/8/
99).

Τι διάολο επανάσταση στο μειο-
νοτικό είναι αυτή που βρίσκει τό-
σο αμίλητο τον Καραμανλή να α-
φήνει στον Σπηλιωτόπουλο το κα-

Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Το μέτωπο Κόκκαλη - Κωστόπουλου - Λάτση προελαύνει

Ο όμιλος Λάτση είναι τελικά ο νικητής στη μάχη που ξέσπασε αυτές τις μέρες για την τράπεζα Εργασίας, μια από τις πιο αποδοτικές τράπεζες του ελληνικού χρηματοπιστωτικού συστήματος. Τόσο η διοίκηση του Χρηματιστηρίου όσο και η διοίκηση της Τράπεζας Εργασίας έκαναν ό,τι μπορούσαν για να βγάλουν τον ανταγωνιστή του Λάτση, τον Σάλλα, έξω από το παιχνίδι. Η τράπεζα Εργασίας δόθηκε με πολιτική απόφαση του Σημίτη η οποία εκτελέστηκε από τον υπουργό Εθνικής Οικονομίας Παπαντωνίου στο επιχειρηματικό μέτωπο Κωστόπουλου-Λάτση-Κόκκαλη, δηλαδή στο οικονομικό μέτωπο του σοσιαλφασιστικού μπλοκ. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι Κωστόπουλος - Λάτσης είναι σώνει και καλά ρωσόφιλοι, αλλά συμμαχούν οπωσδήποτε πολιτικά και οικονομικά με τους ρωσόφιλους.

Η Τράπεζα Εργασίας είναι μια τράπεζα που τα μεγέθη της, αλλά κυρίως η κερδοφορία της και το επίπεδο των στελεχών της δίνουν μεγάλη οικονομική δύναμη στον κάτοχο της πλειοψηφίας των μετοχών.

Αν βέβαια όλο το ζήτημα ή-
ταν μόνο το ποιος αστός θα
πάρει μια τράπεζα για να με-
γαλώσει την επιχείρησή του
και τα κέρδη του, τότε το
πράγμα ελάχιστα θα ενδιέφε-
ρε το προλεταριάτο από την
άποψη την πολιτικής, μιας
και θα επρόκειτο για μια εν-
δοαστική σύγκρουση. Όμως
εδώ δεν πρόκειται μόνο γι'
αυτό. Πίσω από κάθε όμιλο
έχει στοιχιστεί μια ολάκερη¹
μερίδα της αστικής τάξης με
διαφορετικούς προσανατολι-
σμούς η κάθε μια, και από
την άποψη αυτή, η έκβαση
της μάχης έχει ιδιαίτερο πο-
λιτικό σημείο.

λιτικό ενδιαφέρον.

Μια τέτοια μάχη πριν δέκα-
δεκαπέντε χρόνια θα ήταν
πραγματικά αδιανόητη. Τό-
τε το μόνο που θα μπορούσε
να γίνει στην οικονομία ή-
ταν κρατικοποίηση ή κλείσι-
μο κάποιας βιομηχανίας. Η ι-
διωτικοποίηση ήταν αδύνα-
τη. Θα θυμούνται ασφαλώς οι
αναγνώστες μας την υπόθε-
ση με την ιδιωτικοποίηση

της ΕΑΣ. Τότε το ρωσόφιλο μπλοκ είχε ρίξει στη μάχη όλες του τις δυνάμεις. Μέχρι και οι μπόμπες της 17Ν είχαν επιστρατευθεί και βέβαια νίκησε. Όμως από τότε μέχρι σήμερα “κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι”, που λέει και ο λαός. Η πολιτική συμμαχία με τη Ρωσία επέτρεψε σε μια σειρά από έλληνες αστούς να δέσουν τα οικονομικά συμφέροντά τους με τις σοσιαλφασιστικές “օρθόδοξες” χώρες, ιδιαίτερα με τη Σερβία σε μια εποχή, κατά ή μετά τον πόλεμο της Βοσνίας, όταν η παγκόσμια κοινότητα είχε επιβάλλει εμπάργκο σε αυτήν. Οι έλληνες αστοί έκαναν χρυσές δουλειές κυριολεκτικά με τους σφαγείς των βαλκανικών λαών. Έτσι σήμερα πολλοί αστοί έχουν οικονομικά συμφέροντα στη Ρωσία, τη Σερβία, την Ουκρανία, τη Μολδαβία, την Αρμενία κλπ. Έτσι φτιάχτηκε το ρωσόφιλο μπλοκ και στην ιδιωτική αστική τάξη της

χώρας. Οι ρωσόδουλοι πριν δέκα χρόνια είχαν πολιτική εξουσία, μέσα από πολιτικά κόμματα και μέτωπα, αλλά στο επίπεδο της οικονομίας κυριαρχούσαν οι αστοί που είχαν τα συμφέροντά τους δεμένα με την Ευρώπη ή τη Δύση γενικότερα. Σήμερα όμως τα πράγματα, όπως είπαμε και πριν, έχουν αλλάξει. Η ρωσόδουλη αστική τάξη έχει συγκροτηθεί πια ισχυρή και στο οικονομικό επίπεδο και διεκδικεί κάθε θέση στην οικονομία της χώρας απέναντι στη δυτικόφιλη. Τώρα μπορούν να γίνονται ιδιωτικοποιήσεις αρκεί την επιχείρηση να την παίρνει ρωσόφιλος κάθε φορά ή σύμμαχος ευρύτερος του ρωσόφιλου μετώ-

Οι δύο όμιλοι είχαν συγκρουστεί ξανά μαζί με την Πίστεως στην υπόθεση της αγοράς της Ιονικής τράπεζας τον προηγούμενο Μάρτη. Τότε η Ιονική κατέληξε στον Κωστόπουλο. Εκεί ο Δάτσης

είχε συμμαχήσει με τον Κωστόπουλο που συνέτριψε την Πειραιώς. Η πώληση στον Κωστόπουλο ήταν πάλι μια πολιτική απόφαση της κυβέρνησης και βέβαια του ρωσόφιλου μπλοκ. Ο Κωστόπουλος αρκετά πριν είχε συμ-

μαχήσει με τον άνθρωπο εκείνο που σου εξασφαλίζει ο-ποιαδήποτε κρατική δουλειά στην Ελλάδα, με τον πρώην πράκτορα της Στάζι και της KGB, αυτή τη ρωσόδουλη βδέλλα των κρατικών προμηθειών, τον Κόκκαλη. Στα έργα του ολυμπιακού χωριού υλοποιούνταν αυτή η συμμαχία. Αφού λοιπόν ο Κωστόπουλος είχε περάσει στο ρωσόφιλο μπλοκ της αστικής τάξης ο δρόμος για την Ιονική του ήταν διάπλατα ανοιχτός. Η Ιονική πέρασε στην Πίστεως την Κυριακή, με παραβίαση των όρων του διαγωνισμού και ενώ το Σάββατο όλος ο Τύπος έγραφε για την αγορά της από την Πειραιώς αφού το προσφερόμενο τίμημα από αυτήν ήταν μεγαλύτερο. Στην υπόθεση της Ιονικής η Πειραιώς είχε συγκροτήσει μέτωπο από Βαρδινογιάννη, Γιαννακόπουλο, Αγγελόπουλο και άλλους αστούς, γενικά δυτικόφιλους. Μέσα σ' αυτό το μέτωπο ήταν και ο ερμαφρόδιτος Κοπελούζος που παίζει με Ρωσία και φυσικό αέριο αλλά ταυτόχρονα εδώ και χρόνια δέχεται αντιλεή πυρά

από τους κνίτες.
Η απόσυρση του Λάτση συ-
νοδεύτηκε προφανώς από την
εξασφάλιση άλλων ανταλ-
λαγμάτων, αφού αμέσως με-
τά αυτός πήρε μέρος στην
κατασκευή του πετρελαια-
γωγού Μπουργκάς-Αλεξαν-
δρούπολης που θα μεταφέρει
τα ρώσικα πετρέλαια της
Κασπίας στη Μεσόγειο. Ι-
σως ένα αντάλλαγμα να ή-
ταν και η σημερινή παράδο-
ση σ' αυτόν της Τράπεζας Ερ-
γασίας.

Αυτή η σύγκρουση αφορού-
σε δύο συγκροτημένα κομ-
μάτια της αστικής τάξης που
ελέγχουν και τμήμα του τύ-
που. Η Πειραιώς έχει πίσω
της το συγκρότημα του Αν-
δρουλιδάκη (Εξουσία, Επεν-
δυτής, Planet FM), ενώ ο Λά-
τσης έχει το συγκρότημα
Λαυποάκη.

Το μπλοκ της Τράπεζας Πειραιώς έχασε λοιπόν την τράπεζα Εργασίας. Η μάχη αυτή ούμως δεν δόθηκε στο οικονομικό επίπεδο. Το ουσιαστικό χτύπημα ήταν η απόριψη από το Χρηματιστήριο της προσφοράς του ομίλου

Σάλλα για την εξαγορά πα-
κέτου 67% των μετοχών, τη
στιγμή που η προσφορά του
Λάτση αφορούσε μόνο ποσο-
στό 33,4% (είχε ήδη το 20,56%
και με το νέο πακέτο θα έ-
φθανε στο 50,01%). Το Χρη-
ματιστήριο επέβαλε και
στους δύο ανταγωνιστές να
υποβάλλουν προσφορές για
το 50,01%, ώστε να διευκολύ-
νει το Λάτση και να τον ενι-
σχύσει απέναντι στον Σάλλα.
Το πραξικόπημα αυτό του
Χρηματιστηρίου έγινε δυνα-
τό ύστερα από την πολιτική
έγκριση του υπουργού Εθνι-
κής Οικονομίας Παπαντωνί-
ου και προφανώς κάτω από
την πολιτική καθοδήγηση
Σημίτη. Το δεύτερο και κα-
θοριστικό χτύπημα, ίσθιε από

υοριστικό χιουμία τρού αλο
τη διοίκηση της Τράπεζας
Εργασίας που με ανακοίνω-
ση της λίγες μέρες πριν την
τελική προθεσμία για την υ-
ποβολή βελτιωμένων προ-
σφορών, τάχθηκε υπέρ της α-
ποδοχής της προσφοράς του
ομίλου Λάτση από τους με-
τόχους. Στο επίπεδο της διοί-
κησης και των εργαζομένων
στην τράπεζα Εργασίας ο ό-
μιλος Λάτση έπαιξε με τη με-
γαλύτερη διασφάλιση της θέ-
σης και των προνομίων διοί-
κησης και εργαζομένων, ό-
πως ακριβώς είχε κάνει και ο
Κωστόπουλος στην Ιονική.

Μετά από αυτά η Τράπεζα Πειραιώς αναγκάστηκε να αποσυρθεί και ξεκίνησε ένα δικαστικό αγώνα ενάντια στη διοίκηση του Χρηματιστηρίου. Κατέθεσε αίτηση στο Συνβούλιο της Επικρα-

στο Συμβουλιό της Επικρατείας για την ακύρωση των αποφάσεων του Χρηματιστήρίου και των αποφάσεων του Υπουργού Εθνικής Οικονομίας που επικύρωσαν αυτές τις μεθοδεύσεις. Ο Σάλλας υποστηρίζει ότι το Χρηματιστήριο παράνομα απέρριψε την πρόταση του για την εξαγορά του 67% των μετοχών ως τροποποίηση των όρων της

αρχικής προσφοράς, αφού η νέα πρόταση περιείχε απλά επέκταση του ποσοστού των μετοχών. Επίσης, χαρακτηρίζει ψέμμα το ότι δεν είχε κατατεθεί η προβλεπόμενη επιβεβαίωση (confirmation), ενώ επισημαίνει και παράνομη διαδικασία κατά τη λήψη της απόφασης, αφού αυτή πάρθηκε πρώτα από τον πρόεδρο και επικυρώθηκε στη συνέχεια από το Δ.Σ., ενώ αρμοδιότητα για τη λήψη αποφάσεων έχει το Δ.Σ.

Αυτό ήταν άλλο ένα ισχυρό ράπισμα σε μία δυτικόφιλη αστική τάξη χωρίς χαρακτήρα, έτοιμη να ανοίξει το δρόμο στο σοσιαλφασισμό μέσα από το σοβινισμό της.

Όλα αυτά τα σκάνδαλα του σοσιαλφασιστικού μετώπου που έχουν χαρακτήρα πολιτικού πραξικοπήματος στον τομέα της οικονομίας δεν μπορούν να κρυφτούν πια σα μία εσωτερική υπόθεση ρουτίνας. Έτσι πρόσφατο δημοσίευμα της έγκριτης εφημερίδας Financial Times χαρακτήρισε την πώληση της Εργασίας σα μία παρασκηνιακή διαδικασία που δεν έγινε με οικονομικούς όρους. Σύμφωνα με το σχετικό άρθρο η προσφορά του Σάλλα ήταν καλύτερη και η διοίκηση της τράπεζας Εργασίας σκέψθηκε με βάση τα συμφέροντα της και όχι τα συμφέροντα των μετόχων. Η πτώση της μετοχής της Eurobank μετά την εξαγορά είναι χαρακτηριστικό δείγμα της στάσης των επενδυτών.

Το σοσιαλφασιστικό μέτωπο διεκδικεί εξουσία μέσα από την οικονομία, αφού ρώσικη πολιτική δεν μπορεί να γίνει με δυτική οικονομία. Η αδυναμία της δυτικόφιλης αστικής τάξης στην πολιτική δεν μπορεί παρά να εκφράζεται παρά με απώλεια θέσεών της στην οικονομία.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ-ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ "ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ"
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ
ΩΑΚΚΕ**

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΘΝΟ-ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΤΩΝ...

ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΕΙ ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ

Στα τέλη Ιούνη στη συνεδρίαση των αρχηγών κρατών και κυβερνήσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Ρίο έγινε δεκτή η πρόταση της ελληνικής κυβέρνησης να οριστεί η Θεσσαλονίκη έδρα του Οργανισμού Ανοικοδόμησης των Βαλκανίων. Η απόφαση αυτή επικυρώθηκε στη συνέχεια και από το Συμβούλιο των υπουργών Εξωτερικών της Ε.Ε. στη συζήτηση για την έγκριση του κανονισμού της ανοικοδόμησης. Ο πολιτικός υφεσιασμός της Ευρώπης απέναντι στους μόνους ευρωπαίους συμμάχους των Σέρβων, προκάλεσε τις έντονες αντιδράσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Κομισιόν).

Η ελληνική πλευρά με πείσμα είχε διεκδικήσει τη Θεσσαλονίκη μοιράζοντας ακόμα και πολύχρωμα διαφημιστικά φυλλάδια για να εκθέσει τα “κάλλη” της πόλης, την ώρα που γίνονταν οι συζητήσεις για τον τρόπο αντιμετώπισης της νέας κατάστασης μετά το τέλος των βομβαρδισμών, και άνοιγαν ο ένας μετά τον άλλο οι ομαδικοί τάφοι.

Η αρχική πρόταση ήταν έδρα του Οργανισμού να είναι η Πρίστινα, κεντρική πόλη του Κόσοβου, της

περιοχής που κυρίως αφορούσε η ανασυγκρότηση. Η Ρωσία είδε σ' αυτή την υπόθεση μία πολύ ωραία ευκαιρία να χωθεί στον έλεγχο των διαδικασιών, των πολιτικών αποφάσεων και των οικονομικών συναλλαγών που προσφέρει η έδρα ενός τέτοιου Οργανισμού. Η Ελλάδα, πιστός εκφραστής της ρώσικης εξωτερικής πολιτικής θα διεκπεραίνει με επιτυχία αυτό το σχέδιο. Το γεγονός ότι οι Ευρωπαίοι με την κατάλληλη άσκηση πίεσης θα υπέκυπταν ήταν δεδομένο. Οποιαδήποτε ελληνική απειλή για βέτο είναι συνήθως αρκετή μπροστά στον άκρατο υφεσιασμό τους, και την ανάγκη τους να έχουν ησυχία.

Όμως το σκάνδαλο της ανάθεσης της προστασίας των θυμάτων στους φίλους των θυτών ήταν πολύ μεγάλο για να περάσει χωρίς αντιδράσεις. Η Κομισιόν, εκτελεστικό όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με επίτροπο για τις εξωτερικές σχέσεις τον Βαν ντεν Μπρουκ πρόβαλε έντονες αντιρήσεις και επιφυλάξεις σ' αυτή την απόφαση, και έδωσε τη μάχη της στο Συμβούλιο των υπουργών Εξωτερικών. Ήταν τόσο έντονη μάλιστα η αντίδραση της που είχε δοθεί για καιρό στην Ελλάδα η ε-

ντύπωση ότι η έδρα τελικά θα πήγαινε στην Πρίστινα, γιατί η απόφαση που είχε παρθεί στο Ρίο, ήταν άτυπη, όχι επίσημη, περισσότερο έκφραση πολιτικής βούλησης. Άλλα το Συμβούλιο των υπουργών Εξωτερικών υπέκυψε στην ελληνική κυβέρνηση, αφού λήφθηκε ομόφωνη απόφαση για τον καθορισμό της έδρας στη Θεσσαλονίκη. Οπωσδήποτε έπαιξε ρόλο σ' αυτό και η ανάληψη της προεδρίας από τη ρωσόφιλη Φινλανδία. Σε μία θυελλώδη συνεδρίαση όπου οι χώρες του Βορρά έδειξαν “μεγάλη κατανόηση” για τις θέσεις και τις επιφυλάξεις της Κομισιόν, η Ελλάδα κατέφυγε ακόμα και στη χρήση βέτο κατά του κανονισμού της ανοικοδόμησης (Ελευθεροτυπία, 20/7/99). Ανάμεσα στα επιχειρήματα της ελληνικής πλευράς ήταν ο θετικός ρόλος της Ελλάδας στην κρίση στο Κόσοβο (!), και η συνεργασία της Ελλάδας με την Τουρκία στην ανοικοδόμηση της περιοχής (!!!) Ακόμα ότι οι μισθοί των κοινοτικών υπαλλήλων θα αυξηθούν κατά 85% στη Θεσσαλονίκη και κατά 135% στην Πρίστινα (δεν ξέρουμε αν ειπώθηκε τίποτα για την ωραία θάλασσα, το κλίμα, τον καθαρό αέρα, τον Λευκό Πύργο...).

Το αποτέλεσμα θα ήταν το εξής: Το επιτελείο της ανοικοδόμησης του Κόσσοβου –κάπου 30 με 40 υπάλληλοι– θα ήταν εγκατεστημένο στη Θεσσαλονίκη. Στην Πρίστινα θα είχε εγκατασταθεί το επιχειρησιακό κέντρο –με 200, περίπου υπαλλήλους– για να καταγράψει τις ανάγκες της ανοικοδόμησης και να παρακολουθεί την ομαλή πορεία των έργων. Το κέντρο στην Πρίστινα θα είναι προσωρινό. Και η κοινοτική “πρωτεύουσα” στα Βαλκάνια θα ήταν η Θεσσαλονίκη, η δεύτερη πρωτεύουσα μιας χώρας που κλίνει με ραγδαίους ρυθμούς τις στρατηγικές της συμμαχίες στην Ανατολή...

Όλα αυτά ήταν όμως πολύ βαριά για να τα καταπιεί αμάσητα η Ευρώπη και αποδείχθηκε ότι η στάση της Κομισιόν είχε μία ευρύτερη απήχηση στην ευρωπαϊκή πολιτική. Έτσι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο οποίο παραπέμφθηκαν οι αποφάσεις του Συμβουλίου των υπουργών Εξωτερικών με ψήφισμα του τάχθηκε κατά της Θεσσαλονίκης ως έδρας του Οργανισμού για την Ανοικοδόμηση. Όπως αναφέρεται στο Βήμα, 25/7/1999: “Τα επιχειρήματα των Ευρωπαίων είναι πολλά και ενίστε δι-

καιολογημένα. Για παράδειγμα γιατί να δώσουν αποφασιστικό ρόλο σε μια πόλη που πρωτοστάτησε στις διαδηλώσεις και στις εχθρικές παρεμβάσεις κατά της Ευρώπης στη διάρκεια του πολέμου;”

Αυτό είναι και το κεντρικό ζήτημα σ' αυτή την υπόθεση. Η Ελλάδα μοναδική σύμμαχος των εθνοεκθαριστών, ακόμα και στις σημερινές συνθήκες της ευρωπαϊκής τύφλας, δεν μπορεί να πηγαίνει με τους θύτες και μετά να ζητά επιβραβεύεται γιατί τάχα έπαιξε “θετικό ρόλο”. Όταν τη στιγμή της κρίσης κράτησε ακραία αντιευρωπαϊκή και αντιδυτική στάση δεν έχει δικαίωμα να ζητά ανταλλάγματα από την Ευρώπη.

Η απόραση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έχει μεγάλη πολιτική σημασία γιατί χωρίς την έγκριση του Κοινοβουλίου σε μια Ευρώπη που έχει βάλει πρώτο ζήτημα στη λειτουργία των οργάνων της τη δημοκρατικότητα, είναι δύσκολο να προχωρήσει η απόφαση του Συμβουλίου των υπουργών Εξωτερικών. Το πιο πιθανό είναι ότι θα αναζητηθεί ένας συμβιβασμός. Θα δούμε λοιπόν, πόσο μαλθακή θα αποδειχτεί η Ευρώπη.

ΚΑΘΑΙΡΕΙΤΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ Ο ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ 2004

Με την “παραίτηση” Στρατήγη βγήκε ωμά στην επιφάνεια η κρίση του Οργανισμού “Αθήνα 2004”.

Πρέπει να ξαναθυμηθούμε τα προβλήματα που προέκυψαν, μετά την επιτυχία της χώρας να πάρει τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων το 2004.

Δεν θα σταθούμε στις μεθόδους, τα τερτίπια και τις συναλλαγές με τις οποίες έπεισε η Ελληνική Επιτροπή τους “Αθανάτους”, αλλά πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι η τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Αθήνα θα είχε θετικά αποτελέσματα σε έργα (Αεροδρόμιο, Σπάτα, Αττική οδός κ.λπ.). Γι' αυτό η ανάληψη της Ολυμπιάδας χτυπήθηκε λυσσαλέα από τους σοσιαλφασίστες.

Όμως μετά την ανάληψη της Ολυμπιάδας, άρχισαν να κάνουν μια σειρά κινήσεις για να φτιάξουν μια Ολυμπιάδα στα μέτρα τους.

Δηλαδή: Πρώτα-πρώτα κοίταξαν να δώσουν τα έργα σε δικούς τους γνωστούς άρπαγες. Ο ίδιος ο Λαλιώτης φρόντισε να καθυστερήσει την έναρξη των έργων ώστε να δώσει χρόνο στον Κόκκαλη, να φτιάξει τις διασυνδέσεις του στον χώρο των κατασκευών με την εταιρεία του “Ιντρακόμ Κατασκευές”, και να

του ανατεθούν μετά εργολαβικά όλα τα έργα της Ολυμπιάδας. Με αυτόν τον τρόπο εξασφαλίστηκε ότι το κόστος των έργων θα είναι τεράστιο, και ότι τα ίδια θα παραδοθούν τελευταία στιγμή με πολλά ελαττώματα.

Ταυτόχρονα, όχι μόνο καθυστέρησαν τα έργα, αλλά άλλαξαν τις περιοχές χωροθέτησης ώστε να κλείσουν μερικά εργοστάσια για να ολοκληρωθεί το σαμποτάζ της βιομηχανίας.

Τέλος, χτύπησαν από την πρώτη στιγμή αυτό που ονόμασαν “εμπορευματοποιημένο χαρακτήρα της Ολυμπιάδας των Δυτικών”, δηλαδή το μόνο θετικό σημείο που είναι ο οικονομικός πλουτισμός της χώρας, για να προβάλουν την “πνευματική Ολυμπιάδα” που σημαίνει επιστροφή στο “αρχαίο πνεύμα”, και ενίσχυση του εθνικισμού ενός λαού που “μεγαλουργεί 3000 χρόνια στην ιστορία της ανθρωπότητας”, και έφθασε μέχρι σήμερα για να δρέψει τις “αρχαίες δάφνες”. Δηλαδή, η Ολυμπιάδα χρησιμοποιείται δημιαγωγικά για να πείσει το λαό να αναζητήσει τα “πρώτα μεγαλεία” στη συμμαχία με το ρώσικο “ορθόδοξο τόξο”.

Όμως για να πετύχουν όλα αυτά

τα σχέδια πρέπει να τοποθετούν ως επικεφαλείς δικοί τους άνθρωποι. Έτσι, στην πρώτη φάση, ενώ ήταν λογικό και βέβαιο ότι επικεφαλείς θα ήταν η Αγγελοπούλου και ο Αβραμόπουλος, αυτοί που έφεραν την επιτυχία και είχαν ευρωπαϊκό προφίλ, οι Σημίτης-Λαλιώτης έβαλαν στη θέση τους ενδιάμεσους, σχετικά άγνωστους ανθρώπους, τον Στρατήγη και τον Μπακούρη.

Όμως αποδείχθηκε ότι αυτοί δεν είχαν την πρόθεση να ικανοποιήσουν τις ορέξεις τους. Γ' αυτό μετά το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ όπου επικράτησε η γραμμή Λαλιώτη-Σημίτη, άρχισε η υπονόμευση από τον Βερελή με αποτέλεσμα να φαγωθεί ο Στρατήγης και να δοθεί η προεδρία του “Αθήνα 2004” στον Θωμόπουλο, που είναι άνθρωπος της Εθνικής Τράπεζας. Δίπλα του τοποθετήθηκε σαν αντιπρόεδρος, αφού φτιάχτηκε γι' αυτήν με το έτσι θέλω ο Στρατήγης και να δοθεί η προεδρία του “Αθήνα 2004” στον

Ο Γ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ ΘΑ ΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

Πέθανε το Σάββατο το πρωί 24 του Ιούλη ο σύντροφος Γιώργος Μοσχονάς. Ένας καρκίνος του πνεύμονα που ξεκίνησε πριν ενάμισυ χρόνο τον κατέβαλε εντελώς τον τελευταίο μήνα.

Ο θάνατός του γέμισε με μεγάλη θλίψη όλους τους συντρόφους. Διπλή θλίψη γιατί ο Γιώργος εκτός από ένα σπάνιο σε πολιτικές ικανότητες και πολύ έμπειρο στέλεχος ήταν και ένας εξαιρετικά αγαπητός άνθρωπος.

Ο Γιώργος οργανώθηκε στην ΟΑΚΚΕ τελευταία. Οι αναγνώστες θα πρόσεξαν τη δήλωσή του πολιτικής συμφωνίας με την ΟΑΚΚΕ που δημοσιεύτηκε στο προτελευταίο φύλλο της Ν. Ανατολής πριν τις ευρωεκλογές. Αυτή η δήλωση, που την ξαναδημοσιεύουμε σήμερα παραδίπλα, είχε μια τεράστια πολιτική σημασία. Γι' αυτό ο Γιώργος την έγραψε και την υπόγραψε ώστε να μην μπορεί να αμφισβηθεί μελλοντικά. Την υπόγραψε γιατί ήξερε πως θα πέθαινε. Αν και δεν αρκέστηκε σ' αυτήν.

Λίγο μετά οργανώθηκε.

Με όσες δυνάμεις του έμεναν επεδίωξε να έρθει σε επαφή με όλα τα παλιά μέλη και επιρροές του μ-λ κινήματος με τα οποία διατηρούσε δεσμούς από παλιά και να τους καλέσει σε συστάτευση με την ΟΑΚΚΕ. Την ίδια ώρα, και παρά τις παρατηρήσεις μας για την κακή κατάσταση της υγείας του, σχεδόν εγκαταστάθηκε στο εκλογικό περίπτερο στην Κάνιγγος για να κάνει όσο γινόταν πιο αισθητή την παρουσία του στο πλευρό του κινήματος. Παράλληλα προσπαθούσε να μελετήσει όλα τα στοιχεία πολιτικής ανάλυσης που διαβέται, να καλύψει κάθε κενό και να συνεισφέρει όσο μπορούσε στη γραμμή και στα πρακτικά κομματικά καθήκοντα. Ήταν μια λυσσασμένη πάλη με το χρόνο. Ο καρκίνος κινήθηκε γρηγορότερα.

Αυτή η συγκλονιστική στάση του Μοσχονά δεν έπεσε από τον ουρανό, ούτε ήταν ένα δραματικό συναισθηματικό ξέσπασμα. Κάθε άλλο. Ήταν μια απόλυτα ψύχραιμη και συνειδητή στάση ενός επαναστάτη που η συνείδησή του ωρίμαζε σιωπηλά μαζί με τις περιστάσεις. Και ήρθε μια στιγμή που αυτές οι περιστάσεις, πήγαν στην άκρη τους και έκαναν και τον επαναστάτη να πάει στην άκρη του και να εκφράσει την συγκεντρωμένη του πείρα με έναν αποφασιστικό και ορμητικό τρόπο που ταιριάζει πάντα σε τέτοιους ανθρώπους. Αυτά μπορούσαν να τα καταλάβουν καλύτερα όσοι τον ήξεραν από παλιά, αλλά και ο ίδιος μας εξήγησε την

πορεία της σκέψης του.

Ο Γ. Μοσχονάς ήταν ηγετικό στέλεχος του ΜΑΚΚΕ (μέλος της Κ. Επιτροπής και μέλος του Πολιτικού Γραφείου) όταν ήδη είχε αρχίσει μια περίοδος ραγδαίας αποσύμφωνης του μαρξιστικού λενινιστικού κινήματος. Αυτή εκδηλώθηκε με μια σειρά από διασπάσεις και αθρόες αποχωρήσεις των περισσότερων στελεχών του ΕΚΚΕ, και προηγούμενα της ΟΜΑΕ. Σχεδόν ότι απόμεινε ύστερα από μια διάσπαση διασπαζόταν και αυτό με τη σειρά του, ενώ η απογοήτευση θέριζε στέλέχη που ως εκείνη την ώρα είχαν δείξει μια αξιοσημείωτη μαχητικότητα και πίστη.

Δεν είναι εδώ η στιγμή να ασχοληθούμε με τις πολύπλοκες ιδεολογικο-πολιτικές αιτίες αυτού του φαινόμενου. Άλλωστε αυτό δεν ήταν τυπικά ελληνικό, ήταν παγκόσμιο.

Σε γενικές γραμμές μπορούμε να πούμε τούτο: ότι η βασική αιτία της διάλυσης αυτού του κινήματος ήταν η ήττα της κινέζικης επανάστασης στα 1978 και η άνοδος του σοσιαλφασισμού, δηλαδή η παλινόρθωση του καπιταλισμού στο τελευταίο αυτό προπύργιο των τριτοδιεθνιστικών, προλεταριακών επαναστάσεων.

Παντού στον κόσμο αυτή η ήττα σήμαινε και την εξαφάνιση ή την υποταγή των μαρξιστών - λενινιστικών ή καλύτερα των μαοϊκών οργανώσεων στον σοσιαλφασισμό. Βέβαια αυτή η εξωτερική αιτία δούλεψε μέσα από τις εσωτερικές αιτίες, δηλαδή τις ιδεολογικοπολιτικές αδυναμίες αυτών των οργανώσεων που το βασικό τους κοινωνικό και ιδεολογικό χαρακτηριστικό ήταν ο μικροαστισμός.

Όταν όμως μιλάμε για διασπάσεις και αποχωρήσεις δεν πρέπει να φανταζόμαστε ήρεμα διαζύγια συνενόχων. Μιλάμε για σκληρές αντιπαραθέσεις, για διαμάχες γραμμών και ιδεολογίας, δηλαδή για συγκρούσεις στρατοπέδων. Βέβαια αυτές δεν είχαν πάντα μια τέτοια μορφή. Πολλές φορές εκδηλώθηκαν βουβά, σαν ατομικές αποχωρήσεις σαν πράξεις ατομικής διαμαρτυρίας ή απελπισίας.

Σ' αυτές τις μάχες αντιπαρέθηκαν οι επαναστάτες στους σοσιαλφασίστες, οι άνθρωποι με καλές προθέσεις στους δόλιους, οι ανοιχτοί και τίμιοι στους ύπουλους και διπρόσωπους. Σε γενικές γραμμές σε κείνη τη μάχη νίκησαν οι δεύτεροι. Τα σημερινά ΕΚΚΕ, ΚΚΕ (μ-λ), και κυρίως το σημερινό ΜΑΚΚΕ και η Α/Συνέχεια είναι κελύφη νεκρών επαναστατικών οργανώσεων μέσα στα οποία κρύβονται σήμερα οι αποστάτες του μαοϊσμού. Αυτοί σαν τέτοιοι αποτελούν τους πιο επιτήδειους πράκτορες του

σοσιαλφασισμού μέσα στο λαό και τη ριζοσπαστική νεολαία.

Η αντίθετη γραμμή μέσα από όλη αυτή την κοσμοχαλασία που κράτησε χοντρικά από το 1976 ως το 1986, επιβίωσε απέναντι σ' αυτούς σαν οργανωμένη δύναμη στο πρόσωπο της ΟΑΚΚΕ.

Αυτό δεν σημαίνει ότι η ΟΑΚΚΕ συσπειρώνει σήμερα ότι υπήρξε το επαναστατικό και το τίμιο μέσα σε κείνο το κίνημα, αλλά ότι αντικειμενικά το εκπροσωπεῖ.

Η απόφαση του Γ. Μοσχονά να “δείξει” την ΟΑΚΚΕ σαν μοναδικό συνεχιστή και εκπρόσωπο εκείνου του κινήματος, είναι ουσιαστικά η εκδίκηση όλων εκείνων των επαναστατών, που οι δόλιοι ηγετίσκοι των “μ-λ” κατέφεραν να εξουδετερώσουν και να εκτοπίσουν από την οργανωμένη πολιτική δουλειά. Είναι εκείνο το αφανές ιδεολογικό αίμα που ζητάει την εκδίκησή του και που δεν μπορούσε παρά να το πάρει πίσω ένα στέλεχος του πολιτικού όγκου του Γ. Μοσχονά.

Ο Γ. Μοσχονάς, παιδί του αντιδιχτατορικού αγώνα, συγκρούστηκε στο Πολ. Γραφείο του ΜΑΚΚΕ ανάμεσα στο 1981 και 1982 σε ένα ουσιαστικά ζήτημα, στο κεντρικό πολιτικό ζήτημα για ολόκληρη την εκδίκησή του και που δεν μπορούσε παρά να το πάρει πίσω ένα στέλεχος του πολιτικού όγκου του Γ. Μοσχονά.

Ο Γ. Μοσχονάς, παιδί του αντιδιχτατορικού αγώνα, συγκρούστηκε στο Πολ. Γραφείο του ΜΑΚΚΕ ανάμεσα στο 1981 και 1982 σε ένα ουσιαστικά ζήτημα, στο κεντρικό πολιτικό ζήτημα για ολόκληρη την εκδίκησή του και που δεν μπορούσε παρά να το πάρει πίσω ένα στέλεχος του πολιτικού όγκου του Γ. Μοσχονά.

Ο Γ. Μοσχονάς, παιδί του Αντιδιχτατορικού αγώνα, συγκρούστηκε στο Πολ. Γραφείο του ΜΑΚΚΕ ανάμεσα στο 1981 και 1982 σε ένα ουσιαστικά ζήτημα, στο κεντρικό πολιτικό ζήτημα για ολόκληρη την εκδίκησή του και που δεν μπορούσε παρά να το πάρει πίσω ένα στέλεχος του πολιτικού όγκου του Γ. Μοσχονά.

Ο Γ. Μοσχονάς, παιδί του Αντιδιχτατορικού αγώνα, συγκρούστηκε στο Πολ. Γραφείο του ΜΑΚΚΕ ανάμεσα στο 1981 και 1982 σε ένα ουσιαστικά ζήτημα, στο κεντρικό πολιτικό ζήτημα για ολόκληρη την εκδίκησή του και που δεν μπορούσε παρά να το πάρει πίσω ένα στέλεχος του πολιτικού όγκου του Γ. Μοσχονά.

ξώ από αυτό το κόμμα και το κίνημα.

Την ίδια εποχή τα βασικά στελέχη που αργότερα ίδρυσαν την ΟΑΚΚΕ (μεσαία στέλέχη του ΕΚΚΕ στον Πειραιά αλλά και του ΜΑΚΚΕ) συγκρούονται με την ηγεσία Μπίστη, που θέλει να προσδέσει το ΕΚΚΕ στο σοβινισμό και που επίσης αρχίζει να εγκαταλείπει λίγο πολύ ανοιχτά τον μαοϊσμό. Αυτά τα στέλέχη αρχίζουν μια δαιδαλώδη πορεία. Ενώνονται για λίγο από απειρία με τους αποστάτες του ΜΑΚΚΕ, δημιουργώντας το ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ ύστερα τους γνωρίζουν καλύτερα, συγκρούονται αποφασιστικά μαζί τους και δημιουργούν την ΟΑΚΚΕ το 1985.

Η ΟΑΚΚΕ δεν αποτελεί μόνο την οργανωμένη επιβίωση της θετικής πλευράς του μαρξιστικού - λενινιστικού - μαοϊκού κινήματος, αλλά καταφέρνει με τα χρόνια μέσα από μια επίπονη διαδικασία να ολοκληρώσει την κριτική της στο σοσιαλφασισμό και το μικροαστισμό που υπήρχε μέσα σε εκείνο το κίνημα και μέσα της και να συγκροτήσει έναν νέο, βαθύ προλεταριακό πόλο στο ελληνικό κίνημα κάνοντας κύριο εχθρό τον ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό.

Ομως σε όλη αυτή την πορεία αυτός ο κύριος εχθρός - Η Ρωσία - έχει χαθεί από τα μάτια των μαζών ακόμα και πρωτόπόρων ανθρώπων. Η Ρωσία φαίνεται σαν να έχει πραγματικά διαλυθεί ή οπισθοχωρήσει. Είναι άλλωστε η ίδια της η θέση ότι δεν υπάρχει αφού ακολουθεί τη στρατηγική του “ψόφιου κοριού”

Η ΟΑΚΚΕ συγκεντρώνει για χρόνια τα ειρωνικά πυρά όλων των παλιανθρώπων του δήθεν “μ-λ” και των προτσικιστών ότι τάχα χτυπάει έναν ανύπαρκτο κύριο εχθρό. Όμως ο “ανύπαρκτος” εχθρός αρχίζει να κάνει σταδιακά πιο ορατές τις επεμβάσεις του αρχικά με την Τσετσενία και αργότερα, με πολύ περισσότερη σαφήνει

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ σ. Γ. ΜΟΣΧΟΝΑ

Η επικήδεια ομιλία του σ. Η. Ζαφειρόπουλου

Ο Γιώργος Μοσχονάς κηδεύτηκε τη Δευτέρα στις 26 του Ιούλη στο μικρό νεκροταφείο της Άνω Βούλας.

Ήταν εκεί οι δικοί του άνθρωποι και οι προσωπικοί φίλοι, οι πιο κοντινοί από τους πολιτικούς του φίλους όλα αυτά τα χρόνια καθώς και οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ..

Η ΟΑΚΚΕ κατέθεσε στεφάνι και έστειλε ανακοίνωση στην Ελευθεροτυπία.

Όταν η σωρός μεταφέρθηκε στον ανοιχτό χώρο λίγο πριν την ταφή ο σ. Η.Ζαφειρόπουλος εκφώνησε τον εξής επικήδειο λόγο:

“Υπάρχουν άνθρωποι που έγινε πολύς θόρυβος γι’ αυτούς όσο ζούσαν και που είχαν δύναμη και διασημότητα. Ωστόσο πίσω τους δεν άφησαν μεγάλο κενό ούτε στους κοντινούς τους ανθρώπους, ούτε γενικότερα.

Ο Γιώργος Μοσχονάς έζησε αθόρυβα αλλά ο θάνατός του είναι πολύ βαρύς και για τους κοντινούς του και γενικότερα.

Είναι πολύ βαρύς κατ’ αρχήν για τους δικούς του ανθρώπους και τους φίλους του επειδή ήταν ένας άνθρωπος γενναιόδωρος, τρυφερός, ζεστός και που ένοιωθε πολύ βαθιά τα ανθρώπινα πράγματα.

Ένας πραγματικά ευγενικός άνθρωπος.

Σε εποχές μεγάλων ανταγωνισμών και σκληρότητας σαν τούτη εδώ κάτι τέτοιο δεν είναι συνηθισμένο. Δεν είναι εύκολο. Χρειάζεται μια ξεχωριστή ποιότητα και δύναμη χαρακτήρα.

Εμείς οι πολιτικοί του σύντρο-

φοι πιστεύουμε ωστόσο ότι ο θάνατός του Γιώργου έχει επιπτώσεις που ξεπερνάνε τον κύκλο των στενών του φίλων. Και είμαστε συγκλονισμένοι γιατί το επαναστατικό και δημοκρατικό κίνημα χάνει έναν πολύ σημαντικό πολιτικό του παράγοντα, ακριβώς τη στιγμή που ήταν έτοιμος να δώσει τόσα σ’ αυτόν τον τόπο.

Ο Γιώργος Μοσχονάς ήταν ένας λαϊκός επαναστάτης.

Παιδί του δημοκρατικού αντιδικτατορικού αγώνα οργανώθηκε σύντομα στο μαρξιστικό λενινιστικό κίνημα. Εκεί αναδείχθηκε χάρη στη διεισδυτική και ανοιχτή πολιτική του σκέψη. Στα τέλη της δεκαετίας του ’70 ήταν κι όλας ηγετικό στέλεχος ενός κινήματος που αποτελούσε την ελπίδα όλων των τιμών αριστερών ανθρώπων.

Εκείνη την εποχή πιστεύαμε όλοι ότι μπορούσε να φτιαχτεί ένα νέο επαναστατικό κόμμα που να εννοεί αυτά που λέει. Που να μην κουνάει δηλαδή κόκκινα λάβαρα και να συμπεριφέρεται σαν τον χειρότερο φασισμό. Που να μη μιλάει για ανατροπή της εκμετάλλευσης και το ίδιο να χώνεται να πιάσει πόστα μέσα στο κράτος και να καταπίξει και το λαό και τα ίδια του τα μέλη.

Αποδείχτηκε ότι το να φτιαχτεί ένα τέτοιο γνήσιο αριστερό νέο κόμμα ήταν μια πολύ πιο δύσκολη υπόθεση από όσο νομίζαμε. Αυτό επιβεβαιώθηκε κυρίως όταν τα ηγετικά στελέχη εκείνου του κινήματος πρόδωσαν στη συντριπτική τους πλειοψηφία το στόχο που είχαν τάξει στον εαυτό τους. Το κίνημα αυτό έγινε συντριμμια στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας.

Σε εποχές μεγάλων ανταγωνισμών και σκληρότητας σαν τούτη εδώ κάτι τέτοιο δεν είναι συνηθισμένο. Δεν είναι εύκολο. Χρειάζεται μια ξεχωριστή ποιότητα και δύναμη χαρακτήρα.

Εμείς οι πολιτικοί του σύντρο-

φοι πιστεύουμε ωστόσο ότι ο θάνατός του Γιώργου έχει επιπτώσεις που ξεπερνάνε τον κύκλο των φίλων. Και είμαστε συγκλονισμένοι γιατί το επαναστατικό και δημοκρατικό κίνημα χάνει έναν πολύ σημαντικό πολιτικό του παράγοντα, ακριβώς τη στιγμή που ήταν έτοιμος να δώσει τόσα σ’ αυτόν τον τόπο.

Οι πολλοί χάθηκαν.

Άλλοι σκέφτηκαν μόνο τον εαυτό τους, την καριέρα ή μια άνετη ζωή, άλλοι, ακόμα χειρότερα, συ-

πάνω σ’ αυτό τον ορυμαγδό της πτώσης άνθρωποι έλιωσαν, αρχές τσαλαπατήθηκαν, πεποιθήσεις εξατμίστηκαν.

Οι πολλοί χάθηκαν.

Άλλοι σκέφτηκαν μόνο τον εαυτό τους, την καριέρα ή μια άνετη ζωή, άλλοι, ακόμα χειρότερα, συ-

ναστάτης, καταφαγωμένος από τον καρκίνο, σε ένα τραπεζάκι στην Κάνιγγος στο λιοπύρι μόνος του απέναντι στις προκαταλήψεις ενός ολόκληρου λαού και στην κατάπτωση μια ολόκληρης κοινωνίας, περήφανος και αισιόδοξος, τότε πως πεθαίνει;

Πόσοι διάλεξαν να τελειώσουν έτσι;

Μα εκείνοι που όταν ήταν ηγέτες ενός ανερχόμενου πολιτικού ρεύματος ήταν απλοί και δεν είχαν έπαρση και δένονταν με το λαό και που όταν ήρθε η ώρα της κρίσης δεν έγιναν κυνικοί και είρωνες απέναντι στις μειοψηφίες που συνέχιζαν.

Ο Γιώργος ο Μοσχονάς ήταν ένας πολύ σημαντικός άνθρωπος.

Από μια άποψη είναι αφάνταστα οδυνηρό ότι τον χάσαμε την ώρα που τον βρήκαμε όπως ήταν ακόμα πιο οδυνηρό που ο ίδιος δεν είχε χρόνο να μετατρέψει σε έργο την πλούσια πείρα και τις συλλήψεις του.

Από μια άλλη άποψη αυτή η διπλή αδυναμία μπορεί να γίνει δύναμη για όλους εμάς.

Γιατί μας υποχρέωνται να φανούμε αντάξιοι της εμπιστοσύνης του και να φέρουμε σε πέρας τους πόθους και τα όνειρά τους και διαχωρίμε από το τόσο βαθύ μάθημα ζωής που μας έδωσε, σε μας και σε όλους.

Γιώργο θα ζεις για πάντα στις καρδιές μας.

Σε νιώθουμε δίπλα μας.

Αιώνια τιμή σε σένα”.

Μέσα σε μια κατάσταση φόρτισης οι φίλοι χειροκρότησαν. Ακούστηκε: “Αθάνατος”. Υπήρχε μεγάλη συγκίνηση.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ

(Δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία στις 26 Ιούλη 1999)

Πέθανε το Σάββατο, σε ηλικία 53 χρονών, ο Γιώργος Μοσχονάς παλιό στέλεχος του μαρξιστικού –λενινιστικού κινήματος και μέλος της ΟΑΚΚΕ. Η κηδεία του θα γίνει σήμερα στις 26 ημέρες στο νεκροταφείο της Άνω Βούλας.

Ο Γιώργος Μοσχονάς θα μείνει αξέχαστος για την πολιτική του εντιμότητα και τον απλό εγκάρδιο χαρακτήρα του.

νέχισαν σαν υποκριτές παριστάνοντας τους επαναστάτες σε αριστερά κόμματα με δεξιά ψυχή.

Ο Γιώργος διάλεξε έναν μοναχικό δρόμο, αλλά όχι το δρόμο της απομονικής αδιαφορίας. Κράτησε ζωντανό το ενδιαφέρον του για τις κοινωνικές εξελίξεις και την πίστη του στις βασικές αρχές του μαρξισμού. Συνέχισε να ζει απλά και μέσα στο λαό. Ταλαιπωρήθηκε και βασανίστηκε ωστόσο από τις αναζητήσεις του και τα αδιέξοδα όπως όλοι οι τίμιοι άνθρωποι αυτής της γενιάς.

Αυτή ήταν ουσιαστικά μια στάση αναμονής για το καινούργιο μια στάση που υπάρχει σε όλες τις ενδιάμεσες εποχές. Στις εποχές όπου το παλιό σαπίζει δίχως το καινούργιο να μπορεί να γεννηθεί ακόμα.

λάμπουν σαν τον ήλιο.

Είδαμε προχθές σε μια τέτοια στιγμή λοιπόν πάλι το Γιώργο μπροστά μας. Να χτυπάει την πόρτα μας και να λέει “παρών”. “Είμαι εδώ σύντροφοι μαζί σας για τη νέα κρίσιμη αναμέτρηση”.

Ήταν λοιπόν μπροστά μας γεμάτος ενθουσιασμό ύστερα από τόσα χρόνια. Ήρεμος την ώρα ακριβώς που έσβην. Που τον κατάτρωγε η αρρώστια στο τελευταίο της στάδιο. Εκεί που λυγάνε και οι πιο γενναίοι.

Και αυτός ο άνθρωπος μιλούσε για μια νέα αρχή για τον ίδιο και για όλους μας.

Η τελευταία κίνηση ενός ανθρώπου, η στάση του τέλος του έχει μέσα της την αλήθεια όλης του της ζωής.

Αν δεν πεθαίνει έτσι ένας επα-

ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΝ ΟΙ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΙ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ

Ετοιμάζουν την απλή αναλογική

Δυναμώνει η τάση μέσα στο ΠΑΣΟΚ που ζητά συγκυρένηση με τα κόμματα του φαιοκόκκινου μετώπου. Ταυτόχρονα δυναμώνει και το ίδιο το μέτωπο.

‘Οπως γράφει η Ελευθεροτυπία, στις 8/7, ο παλιός φιλοκονίτης ευρωβουλευτής Παρασκευάς Αυγερινός με γράμμα του προς τον Κ. Σκανδαλίδη, διατυπώνει τις σκέψεις του για τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών.

Γράφει λοιπόν ο Αυγερινός: “Οφείλουμε να δεχθούμε ότι οι μονοκοματικές κυβερνήσεις θα φθάσουν σύντομα στο τέλος τους. Δεν μπορείς πια να κυβερνάς μόνο με την κοινοβουλευ-

της εξουσίας.

Ανάλογε

Δοκιμές και ελιγμοί της ρώσικης συμμορίας ΠΩΣ ΜΕΘΟΔΕΥΤΗΚΕ Η "ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ" ΣΤΟ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΟ

Όλα δεύχονται ότι το βαθύ καθεστώς, δηλαδή οι φιλορώσικες δυνάμεις, έχει αποφασίσει κάποιες μορφές "αναγνώρισης" τις δύο εθνικές μειονότητες, την τούρκικη και την μακεδονική.

Αυτοί έχουν στριμωχτεί από δύο κυρίως πλευρές: από την Ευρώπη και από τις χώρες με τις οποίες έχουν εθνικούς δεσμούς οι δύο μειονότητες. Σε ένα μικρότερο βαθμό έχουν στριμωχτεί και από μια τρίτη πλευρά, δηλαδή από τις πολιτικές αναζητήσεις και τις "άσχημες συναναστροφές" (δες ΟΑΚΚΕ) των πολιτικών ρευμάτων που εκπροσωπούν αυτές τις μειονότητες.

Η σκληρή και απόλυτη γραμμή του ελληνικού σοβινισμού "δεν υπάρχουν εθνικές μειονότητες στην Ελλάδα" τορπίζει τους διπλωματικούς ελιγμούς των ρωσόφιλων που επιδιώκουν παντού βαθύ εισοδισμό. Ειδικά επιδιώκουν εισοδισμό στη δυτική Ευρώπη και στα Βαλκάνια. Η θέση "δεν υπάρχουν εθνικές μειονότητες" αφαιρεί από αυτή τη διπλωματία τη δυνατότητά της για παράδειγμα να επεμβαίνει στο εσωτερικό της Τουρκίας και να παίρνει το μέρος των Κούρδων στα Ευρωπαϊκά φόρα. Επίσης δεν της επιτρέπει να επεμβαίνει στα εσωτερικά της Δημ. της Μακεδονίας, ενώ της δηλητηριάζει τις σχέσεις της με το μακεδονικό εθνικισμό που αρχηγός του είναι ο δικός της διπρόσωπος Γκεοργκίεφσκι. Τέλος δεν της επιτρέπει να εμφανίζεται παντού στην Ευρώπη, δυτική και ανατολική, σαν υπερασπιστής κάθε μειονοτικής διεκδίκησης ανάλογα με τις στιγμαίες ή και γενικότερες ανάγκες της ευρύτερης ρώσικης διπλωματίας.

Όσο στα πράγματα ήταν ο εθνικιστής Πάγκαλος, η αναγνώριση των εθνικών μειονότητων δεν αποτελούσε μεγάλο πρόβλημα γιατί έτσι κι αλλιώς αυτός δεν εφάρμοζε κανένα από τα γενικά ρώσικα σχέδια πέρα βεβαίως του στρατηγικού αντιτουρκισμού.

Από την ώρα όμως που ήρθε στα πράγματα ο Γ. Παπανδρέου, ο άνθρωπος που θέλει οικουμενικό έλεγχο του ΥΠΕΞ, δηλαδή ο αγαπητόμενος του ΣΥΝ, του ψευτοΚΚΕ, του Τσοβόλα και του Καραμανλή, ο άνθρωπος που βλέπει το ίδιο άνετα την Όλμπραϊτ και τον Ιβανόφ, ο άνθρωπος στον οποίο η ρώσικη διπλωματία αναθέτει ευρύτερες αποστολές τύπου Κόσσοβο, δεν μπορεί και δεν πρέπει να διαπληκτίζεται με τις μειονότητες και να χάνει συμμάχους, κύρος και ευελιξία.

Οι ρωσόδουλοι είχαν δει αυτή την ανάγκη από την ώρα που ο Α. Παπανδρέου, άφησε το γιόκα του να χωθεί μέσα στα μειονοτικά εδώ και 15 χρόνια μαζί με καλόπιστους

δημοκράτες, με αληθινούς διεθνιστές και μαζί με καιροσκόπους τύπου Κούρτοβικ και Δημητρά προκειμένου να προετοιμάσει το έδαφος για την μελλοντική αναγνώριση.

Αυτή όμως η πορεία κάθε τόσο ξεκινούσε και κάθε τόσο διακοπτόταν εξ αιτίας της λυσσαλέας αντίστασης και της τύφλας των σοβινιστών. Η τραγική αντίφαση της ρώσικης διπλωματίας είναι ότι πρέπει διαρκώς να ερεθίζει και να ξεσηκώνει το σοβινισμό ενάντια στη Δύση και τη φιλοδοτική Τουρκία, αλλά και ότι πρέπει να τον πείθει να κάνει και ελιγμούς. Άλλα όταν ξεσηκωθεί το κτήνος πως να ησυχάσει και να το βάλει κανείς να χορεψει; Η αρκούδα είτε θα είναι άγρια, είτε θα χορεύει, δύσκολο να γίνουν και τα δύο.

Για να ξεκινήσει λοιπόν η αναγνώριση χρειαζόταν η ξεχωριστή πολιτική ισχύς των φιλορώσων στο συνολικό μπλοκ εξουσίας. Η καθαίρεση του Πάγκαλου και του Παπαδόπουλου και η άνοδος του Γ. Παπανδρέου στο ΥΠΕΞ είναι μια νέα ποιότητα. Γι' αυτό και η νέα επιχείρηση, η νέα απόπειρα αναγνώρισης των μειονότητων. Αυτή η απόπειρα ξεκίνησε κατ' αρχήν μ' ένα Κέντρο μελέτης μειονοτικών γλωσσών στην Πάντειο με νεαρά στελεχάκια που το σκάρωσε ο Γιωργάκης με τον ΣΥΝ, και το οποίο άρχισε μικροδιασκέψεις μισο-νόμιμες, μισοπαράνομες, σχετικά με τα μειονοτικά σε όλη την Ελλάδα. Αυτό προετοίμασε το κλίμα μέσα στην πανεπιστημιακή διανόηση και στους ειδικούς των υπουργείων.

Υστερα είχαμε τη γνωστή συνδιάσκεψη του Φόρουμ στους Δελφούς όπου το σχέδιο ήταν να αναγνωρίστει έμμεσα η Τουρκική μειονότητα. Η ενότητα της ΟΑΚΚΕ με τους πιο πρωθυμένους εκπροσώπους της μειονότητας στις ευρωεκλογές δεν αποτέλεσε την αιτία αλλά επιτάχυνε την αναγκαιότητα της αναγνώρισης. Η αναγνώριση της μειονότητας πρέπει όχι μόνο να γίνει δίχως να κερδίσουν πολιτική επιρροή οι αληθινά δημοκρατικές δυνάμεις μέσα σ' αυτήν, αλλά να γίνει σε σύγκρουση με αυτές. Να αναγνωριστεί άνευρη, σαν κούκλα και να περιμένει.

Αυτό το σχέδιο χάλασε για λίγο από τους σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ (νεολαία ΠΑΣΟΚ) και ύστερα από την οξυδερκή στάση του Ντεντέν που κατάλαβε ότι κάτι σάπιο συμβαίνει όταν κάπου αναγνωρίζουν τους Τούρκους και διώχνουν την Αντιναζιστική. Είχαμε ακόμα τότε εξηγήσεις ότι για να μην οξύνουν πολύ τη σχέση τους με τους σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ οι άνθρωποι του Γ. Παπανδρέου και του ΣΥΝ στο Φόρουμ είχαν φροντίσει να μην υπάρχει εκεί το "Ουρ. Τό-

ξο" ώστε ούτε να εγγραφεί, ούτε να απορριφθεί εντελώς η εγγραφή του στο Φόρουμ. Η ψηφοφορία του "Δίκτυου", σχετικά με το Ουράνιο Τόξο (αποχή) ήταν χαρακτηριστική αυτής της ταχικής.

Παρ' όλα αυτά το φιλορώσικο μπλοκ Γ. Παπανδρέου - ΣΥΝ άφησε εκείνη την κρίση να εκτονωθεί ώστε να επανέλθει αργότερα.

Η τρίτη κίνηση αυτής της συμμορίας ήταν να καλέσει την Τούρκικη Μειονοτική Κίνηση, όχι ανοιχτά, αλλά σαν "Δίκτυο" με το διφορούμενο τρόπο που περιγράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής. Δηλαδή το Δίκτυο την κάλεσε δημόσια σαν "γιατρό Ονσούνογλου" και εσωτερικά στο Φεστιβάλ σαν "Τούρκικη Μειονοτική Κίνηση" για να μιλήσει στο "αντιρατσιστικό" Φεστιβάλ του Κολωνού, δηλαδή στη ψευτο-διεθνιστική γιορτή του ΣΥΝ και του "ρώσικου" ΠΑΣΟΚ.

Αυτή η απόπειρα πήγε καλά. Κανείς δεν θύμωσε. Ήδη στη διάρκειά της έγινε και ένα πολύ χαρακτηριστικό βήμα. Οι σκηνοθέτες της εκδήλωσης είχαν καλέσει τον Μουσταφά του ΣΥΝ που "παρευρισκόταν" τάχα ανάμεσα στο κοινό να καθίσει για λίγο στο τραπέζι όπου καθόταν και ο Ονσούνογλου ο οποίος βέβαια μιλούσε ανοιχτά για "Τούρκους". Ο Μουσταφά μίλησε εκεί μόνο για "μειονότητα", αλλά όντας δίπλα στον Ιμπράμ έμμεσα την κάλυπτε και σαν "τούρκικη".

Και σ' αυτή τη συγκέντρωση η συμμορία δεν κάλεσε το Ουρ. Τόξο για να μη προσφέρει μια παραπάνω δόση που θα μπορούσε να προκαλέσει πολιτικό σκάνδαλο και νέα προβλήματα στο ΣΥΝ.

Λίγο καιρό μετά, με τα μισά δημοσιογραφικά σκυλιά να είναι για μπάνια και τις σοβινιστικές φυλλάδες χωρίς εγρήγορση, η συμμορία φτιάχνει το κείμενο που έκανε τελικά και ήταν προορισμένο να κάνει τον πάταγο. Αυτή ήταν η τέταρτη μεγάλη κίνηση.

Δίπλα στον Γκαλίπ και τον Ακήφογλου ο Μουσταφά υπογράφει ένα χαρτί που λέει ότι υπάρχουν και πρέπει να αναγνωριστούν "τούρκικη και μακεδονική μειονότητα" στην πάταγο.

Από κάτω ακολουθούν όλες οι πραγματικά καταπιεσμένες και "ακατονόμαστες" ως χθες Τούρκικες μειονοτικές ενώσεις, ύστερα το Ουράνιο Τόξο μαζί με μια "Μακεδονική Κίνηση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων" (που δεν την ξέρουμε) και οι υπογραφές κλείνουν με το "Παρατηρητήριο" του Δημητρά. Από ότι εί-

πε αργότερα ο Γκαλίπ, ζορισμένος από το "επίσημο" ΠΑΣΟΚ τις υπογραφές τις μάζεψε ο Δημητράς. Αυτός έχει καταντήσει εδώ και καιρό άνθρωπος του Γ. Παπανδρέου στις μειονότητες. Ήταν φυσικό λοιπόν ότι έπρεπε να λείπει από κει η ΟΑΚΚΕ ή κάποια μη κυβερνητική οργάνωση σαν την Αντιναζιστική. Πραγματικά κανείς δεν μας ενημέρωσε για αυτό το κείμενο.

Η επιχείρηση ήταν βασικά ένα δοκιμαστικό μπαλόνι. Η συμμορία ήξερε από τα πριν ότι ο σοβινισμός θα φώναζε, αλλά ήθελε να μάθει πόσο. Ήθελε να τον δοκιμάσει. Ήταν η πρώτη ανοιχτή και αρκετά ριψοκίνδυνη πολιτική σύγκρουση με το σοβινισμό.

Δεν ξέρουμε τι ακριβώς περίμεναν οι εμπνευστές της κίνησης. Πάντως δεν θύμισε από την επιχείρηση ουρανός. Οι σοβινιστές θύμωσαν, αλλά όχι πολύ, και η συμμορία αρχικά, πάντα σύμφωνα με τη συνθησμένη ύπουλη τακτική της, οπισθιοχώρησε και έκανε πως δεν ήξερε τίποτα.

Ο Γ. Παπανδρέου δεν μίλησε* και βγήκε μόνο ο Ρέππας να κάνει μια πολύ μαλακιά δήλωση αποδοκιμασίας μιλώντας για "ανιστόρητες και εκτός πραγματικότητας κατασκευές". Ο Τσοχατζόπουλος ήταν οξύς, "τέτοιες μειονότητες δεν υπάρχουν", αλλά μέσα στα πλαίσια της γενικής γραμμής έδρασε κατευναστικά στο δικό του σοβινιστικό στρατόπεδο. Το ψευτοΚΚΕ μίλησε, προφανώς μαλακά, για "περιέργη και καθόλου αθώα κίνηση" και θα μιλούσε μαλακότερα αν δεν ήταν να δυσαρεστήσει τους νέους συμμάχους του, τους σοβινιστές. Όσο για τον ΣΥΝ μίλησε με το γνωστό

ΑΜΕΣΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Η Επιτροπή Σωτηρίας καλεί τους εργάτες σε αγώνα

Μετά την καταρχήν απόκρουση των σχεδίων για την μετατροπή του εργοστασίου των Λιπασμάτων σε Ολυμπιακό στάδιο, οι ρωσόδουλες δυνάμεις της καταστροφής και του οικονομικού σαμποτάζ πέρασαν σε νέα επίθεση ενάντια στο εργοστάσιο.

Στο τέλος του μήνα Ιούλη λήγει η άδεια λειτουργίας του. Παράλληλα λήγει το συμβόλαιο εκμίσθωσης των χώρων του εργοστασίου. Τα οικόπεδα και τα χτίρια ανήκουν στη Εθνική Τράπεζα μέσω μιας θυγατρικής της εταιρείας της ΠΡΟΤΥΠΟΣ.

Η εταιρεία αυτή είναι στα χέρια εκπροσώπων Δήμου του Πειραιά, όπου κυριαρχεί η γραμμή του χτυπήματος της βιομηχανίας μέσα από ευρύτερες συμμαχίες του ρωσόδουλου μετώπου.

Έτσι η ΠΡΟΤΥΠΟΣ με διάφορες κωλυσιεργίες αρνείται να ανανεώσει το συμβόλαιο μίσθωσης, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο την κατάλληλη πρόφαση στη

Νομαρχία Πειραιά, για να μην δίνει αυτή νέα άδεια λειτουργίας στο εργοστάσιο. Και αυτό σε μια στιγμή που τα Λιπάσματα έχουν καταφέρει να έχουν μια καλή λειτουργία, τόσο παραγωγικά όσο και περιβαλλοντολογικά.

Ο ισολογισμός του εργοστασίου για πρώτη φορά παρουσιάζει πραγματικά κέρδη και αυτό έδωσε την δυνατότητα να γίνουν μεγάλες συντηρήσεις και άλλα έργα που βελτίωσαν σημαντικά τις εγκαταστάσεις και μείωσαν ακόμα πιο πολύ την ρύπανση.

Έτσι δεν υπήρχε τίποτα που να εμπόδιζε ή να έδινε έστω και την παραμικρή πρόφαση στη Νομαρχία για να μην ανανεώσει την άδεια λειτουργίας. Γι' αυτό ακριβώς οι σαμποταριστές μέσα από την ΠΡΟΤΥΠΟ και την Εθνική Τράπεζα βρήκαν την πρόφαση του συμβολαίου μίσθωσης.

Η Επιτροπή Σωτηρίας ξεκίνησε την κινητοποίηση για να ανατρέψει και αυτή την επικίνδυνη επίθεση ενάντια στα Λιπά-

σματα. Με αφίσα που κολλάει στη Δραπετσώνα και σε όλο τον Πειραιά απαιτεί να δοθεί η άδεια λειτουργίας, ενώ με προκήρυξη που μοίρασε στους εργάτες των Λιπασμάτων τους καλεί να δώσουν αποφασιστικά μαζί της τον αγώνα.

Η πάλη αυτή είναι ίσως η πιο κρίσιμη για την παραπέρα πορεία των Λιπασμάτων μιας και οι ρωσόδουλες δυνάμεις της καταστροφής παίζουν το τελευταίο χαρτί που έχουν, για να κλείσουν μια από τις ελάχιστες βιομηχανίες που έχουν μείνει στον Πειραιά.

Η πάλη για την Σωτηρία των Λιπασμάτων γίνεται έτσι υπόθεση όλων των δυνάμεων και των ανθρώπων που θέλουν να αντισταθούν σε αυτή την καταστροφή.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη της Επιτροπής.

Επίθεση του σοσιαλφασισμού για τον έλεγχο της Ζώνης

Ένα χοντρό πολιτικό παιχνίδι παίζεται αυτές τις μέρες σε βάρος των εργατών, αλλά και σε βάρος της ίδιας της πορείας της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος.

Το ψευτοΚΚΕ έβαλε μπροστά τους εργάτες στο όνομα της ανεργίας, με μοναδικό στόχο να εμποδίσει κάθε προσπάθεια εκσυγχρονισμού και να πάρει το ίδιο μέσα από τον Δήμο Περάματος που ελέγχει, την εξουσία στη Ζώνη. Όλες οι τελευταίες κινητοποιήσεις που πήραν μάλιστα και την “επαναστατική” μορφή της 24ωρης κατάληψης των κεντρικών γραφείων του ΟΛΠ στόχευαν ακριβώς σε αυτόν τον στόχο.

Σύμφωνα με την νέα μορφή που πήρε ο ΟΛΠ σαν Ανόνυμη Εταιρεία, έχει την δυνατότητα να συστήσει θυγατρικές εταιρείες σε επιμέρους τομείς των δραστηριοτήτων του. Μια τέτοια δραστηριότητα είναι η επισκευαστική Ζώνη.

Για χρόνια ολόκληρα το αντιευρωπαϊκό ψευτοΚΚΕ, μέσα από τα Σωματεία που ελέγχει εμπόδισε κάθε παραγωγικό εκσυγχρονισμό της Ζώνης.

Μεγάλα ευρωπαϊκά προγράμματα εκσυγχρονισμού της υποδομής, επιδοτήσεων των επισκευών και των μετασκευών, επιδοτήσεων των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, δεν εφαρμόστηκαν ποτέ εξαιτίας της σαμποταριστικής πολιτικής των συνδικάτων του ψευτοΚΚΕ, αλλά και των ρωσόφιλων δυνάμεων μέσα στην κυβέρνηση με επικεφαλής τον Λαλιώτη. Μεγαλύτερο παράδειγμα γι' αυτό είναι ο νόμος για το μητρώο των εργοδοτών, ο οποίος αν και ψηφίστηκε από τον περασμένο Σεπτέμβρη δεν μπαίνει σε εφαρμογή γιατί δεν υπογράφονται οι υπουργικές αποφάσεις που απαιτούνται για να μπει ο νόμος σε εφαρμογή. Και αυτό για να εμποδιστούν οι επιδοτήσεις στις επισκευές οι οποίες θα έριχναν το κόστος στο 9%.

Τώρα το ψευτοΚΚΕ, θέλει να πάρει στα χέρια του την πλήρη πολιτική και οικονομική εξουσία της Ζώνης. Για να το πετύχει αυτό, από τη μια προσπαθεί με τις “κινητοποιήσεις” να εμποδίσει κάθε ιδιωτικό φορέα - εφοπλιστική εταιρεία, Ένωση των κατασκευαστών κ.λ.π - να πάρει μέσα από τη σύσταση θυγατρικής εταιρείας την διαχείριση της Ζώνης, και από την άλλη ζητάει τη σύσταση δημοτικού φορέα με επικεφαλής τον δήμο Περάματος για να αναλάβει αυτό τη διαχείριση της Ζώνης.

Με τις “κινητοποιήσεις” αυτές το ψευτοΚΚΕ θέλει να δείξει ποιος είναι το μεγάλο αφεντικό στο Λιμάνι και προσπαθεί έτσι να τρομοκρατήσει κάθε άλλο φορέα που τυχόν θα ενδιαφέρονταν για τη Ζώνη.

Ταυτόχρονα προσπαθεί να σπάσει τις όποιες δυνάμεις μέσα στην κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ που από ότι φαίνεται αντιστέκονται ακόμα στη γραμμή Λαλιώτη να παραδώσει τη Ζώνη στο ψευτοΚΚΕ.

Αν το ψευτοΚΚΕ καταφέρει και πάρει στα χέρια του τη Ζώνη, τότε αυτό δεν θα είναι μόνο η οριστική διάλυση της και η μετατροπή της σε ένα γκέτο του σοσιαλφασισμού, αλλά τότε το ψευτοΚΚΕ θα έχει βάλει γερά το πόδι του για να πάρει στα χέρια του όλο το Λιμάνι κάτι που αποτελεί τον στρατηγικό του στόχο για τον Πειραιά.

Οι δημοκρατικές συνδικαλιστικές δυνάμεις πρέπει με κάθε τρόπο να αντισταθούν στα σχέδια αυτά του σοσιαλφασισμού, δίνοντας την δικιά τους προοπτική για την ανάπτυξη της Ζώνης και την εξασφάλιση του ψωμιού και της δουλειάς των χιλιάδων εργατών. Και αυτό δεν μπορεί να γίνει αν δεν χτυπηθεί η μονοκρατορία του ψευτοΚΚΕ που την έχει επιβάλλει μέσα από τις πλειοψηφίες του στα Συνδικάτα, στο Δήμο Περάματος και τις Λαλιώτικες - φιλικές του δυνάμεις μέσα στην κυβέρνηση.

Απέναντι σε αυτό το μαύρο μέτωπο, πρέπει να στηθεί το δημοκρατικό εργατικό μέτωπο της ανάπτυξης σε σύγκρουση με τον σοσιαλφασισμό.

Σε αυτό το μέτωπο ο ΕΡΓΑΣ έχει να παίξει για μια ακόμα φορά τον πρωτοπόρο του ρόλο.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

**Εργαζόμενοι,
Μόνο με το δικό σας
αγώνα μπορεί να δοθεί
τώρα άδεια για τη
λειτουργία του
εργοστασίου.**

Μόνο με τον δικό σας αγώνα μπορεί να δοθεί τώρα άδεια για την λειτουργία του εργοστασίου.

Όπως όλοι γνωρίζετε στο τέλος του μήνα Ιούλη, λήγει η άδεια λειτουργίας του εργοστασίου.

Η Εθνική Τράπεζα μέσα από την εταιρεία ΠΡΟΤΥΠΟΣ που ελέγχει, αρνείται ουσιαστικά να ανανεώσει το συμβόλαιο μίσθωσης, με αποτέλεσμα η Νομαρχία Πειραιά να βρίσκει αυτό σαν πρόφαση και να μην ανανεώνει την άδεια λειτουργίας.

Βρισκόμαστε έτσι, μπροστά σε μια νέα επίθεση, την οποία καλούμαστε για μια ακόμα φορά να ανατρέψουμε.

Η Επιτροπή για τη Σωτηρία των Λιπασμάτων, παρά τα όποια

γνωστά προβλήματα που προκύψαν στη δράση της σας καλεί σε αγώνα για την ανατροπή και αυτής της νέας επίθεσης.

Ήδη ξεκινήσαμε να κολλάμε αφίσες στη Δραπετσώνα και σε όλο τον Πειραιά ζητώντας την συμπαράσταση των εργαζομένων και βρίσκουμε θετική ανταπόκριση.

Ο λαός του Πειραιά δεν θέλει άλλους άνεργους, δεν θέλει άλλα εργοστάσια κλειστά, σε μια πόλη που μεγάλωσε με την Βιομηχανία και ανάθρεψε γενιές υπερήφωνων εργατών.

Μπορεί αυτή τη στιγμή το “επίσημο” συνδικαλιστικό κίνημα να κλείνει τα μάτια, όλα τα πολιτικά κόμματα στη Βουλή να βάζουν την υπογραφή τους για το κλείσιμο του εργοστάσιου, οι Δήμοι να τρίβουν τα χέρια τους από χαρά και να ετοιμάζονται να κατασπαράξουν τα οικόπεδα, όμως ο λαός του Πειραιά και οι εργάτες των Λιπασμάτων δεν εί-

30 Ιούλη 1999

ΟΡΓΙΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΡΗΤΗΣ

Ενάντια στον δημοκράτη πρόεδρο του Τμήματος
Κ. Καλλία

Σε προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής (12/1/99) είχε περιγραφεί ο αγώνας στο Μαθηματικό Κρήτης για τον εκσυγχρονισμό και τον εκδημοκρατισμό του Τμήματος.

Ο δημοκράτης πρόεδρος του Κ. Καλλίας προσπάθησε αρχικά να λειτουργήσει στο Τμήμα τους τομείς του όπως προβλέπει ο νόμος για τα ΑΕΙ. Όπως είχαμε αναφέρει, η λειτουργία των τομέων είναι ένας εκσυγχρονισμός που αφορά στη λειτουργία των ΑΕΙ. Επίσης ο πρόεδρος υποστηρίζει ότι από τους φοιτητές κύρια της φιλο-Αρσενικής ΠΑΣΠ, προσπάθησε να χτυπήσει το αντιδημοκρατικό καθεστώς της παρανομίας, της αυθαιρεσίας, της υπονόμευσης και της συναλλαγής, που είχαν επιβάλλει στο Τμήμα οι προηγούμενες διοικήσεις του σύγχρονου καθηγητικού κατεστημένου του σοσιαλφασισμού. Αυτό το νέο καθεστώς δημιουργήθηκε από το παπανδρεϊκό ΠΑΣΟΚ με τη συνεργασία των ψευτοαριστερών σε όλα τα ΑΕΙ σα διάδοχη κατάσταση του παλιού κατεστημένου της δεξιάς.

Το φασιστικό τμήμα του ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΝ που ελέγχουν μέσα από τη βία την πλειοψηφία των καθηγητών από την πρώτη στιγμή προσπάθησαν να αφανίσουν το δημοκρατικό αγώνα στο Μαθηματικό και έθεσαν σαν κύριο στόχο τους την εξόντωση του δημοκράτη προέδρου. Παρέκαμψαν το γεγονός της επιστημονικής κατάρτισής του (υπάρχει θεώρημα Καλλία στα μαθηματικά), αφού, φυσικά, ο σοσιαλφασισμός δεν ασχολείται με την ανάπτυξη της επιστήμης που είναι μια αναγκαία προϋπόθεση για την πρόοδο, και έριξαν πάνω του τόνους λάσπης ενώ άσκησαν τόσο σ' αυτόν όσο και στους φοιτητές τη γνωστή φασιστική βία. Έβρισαν, χειροδίκησαν στον πρόεδρο, απειλήσαν τη ζωή του, κακοβαθμολόγησαν τους φοιτητές, εκβίασαν, συκοφάντισαν. Όλα αυτά τα κατάγγειλε και τα καταγγέλει συστηματικά ο πρόεδρος που είναι μπροστάσης στον αγώνα.

Στο τέλος κουβάλησαν το όργανο τους, την πρύτανη, που τον έπαινε χωρίς να έχει αυτό το δικαίωμα. Οι φοιτητικές παρατάξεις του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΝ και της ΕΣΟΦ προφανώς δεν τοποθετούνται ποτέ υπέρ της δημοκρατικής γραμμής Καλλία με στόχο την αδρανοποίηση των φοιτητών. Το επίσημο κράτος και ο φιλοευρωπαίος Αρσένης που υποκύπτει στις πιέσεις του σοσιαλφασισμού δεν επεμβαίνουν στις εξελίξεις παρά την ανοιχτή επιστολή που έστειλε ο πρόεδρος στον υπουργό Παιδείας και παρά τη σωρεία των καταγγελιών του. Το Συμβούλιο της

Επικρατείας δικαίωσε τον Κ. Καλλία που ανέλαβε ξανά την προεδρία από την εγκάθετο χημικό κοσμήτορα του ΣΥΝ που είχε διορίσει η πρύτανη στη θέση του προέδρου. Αμέσως όμως μετά την ανάληψη της προεδρίας από τον Κ. Καλλία, το φαιοκόκκινο μέτωπο προκήρυξε παράνομες εκλογές στο Τμήμα για να αφαιρέσει από τον Καλλία τη δυνατότητα να επανεκλεγεί. Από τις παράνομες εκλογές έβγαλαν έναν ψευτοπρόεδρο, άνθρωπο της Εικκλησίας, τον Τζανάκη, τον κύριο συκοφάντη του Καλλία. Περιμένουμε να δούμε τι στάση θα κρατήσει ο Αρσένης που υπογράφει όλες τις πράξεις νομομοποίησης των εκλογών στα ΑΕΙ.

Με την επόνδιο του Καλλία στην προεδρία επιστρεπτήκε ξανά όλο το φασισταριό για να τον καταργήσει στην πράξη. Ακύρωσαν μάθημα που αυτός είχε διδάξει με το έτος θέλω για να τον αποκόψουν από τους φοιτητές κι έτσι να τον αχρηστεύσουν. Η γραμματέας του Τμήματος που εκβίαζεται από τους φασίστες και υποκύπτει, δεν εκτελεί γραπτές εντολές του προέδρου.

Στο Μαθηματικό Κρήτης υπάρχει μια εξουσία πέρα από αυτή του επίσημου κράτους. Είναι το παρακράτος του φαιοκόκκινου μετώπου. Οι πιέσεις, τα ανώνυμα τηλεφωνήματα, η κλοπή και το άνοιγμα της αλληλογραφίας, η δυσφήμηση, οι δημιούσιες παρεμβάσεις από την πρύτανη κ.λπ. συνεχίζονται. Πριν από λίγες μέρες η ασύδοτη πρύτανη έστειλε έναν παρακρατικό για να κάνει Ένορκη Διοικητική Εξέταση (ΕΔΕ) στον πρόεδρο για τον τρόπο της εξέτασης και της βαθμολόγησης του, δικαίωμα που δεν έχει κανένας σύμφωνα με το νόμο που διέπει τα ΑΕΙ, αλλά και με τις διατάξεις του Συντάγματος. Στην τελευταία συνέλευση του Τμήματος τον Ιούλιο επιτέθηκε στον Καλλία με πρόθεση να τον χτυπήσει, ένας καθηγητής που είναι λιγότερο ψυχικά ισορροπημένος λόγω του άγχους, και που φαίνεται να αποτελεί μια διαρκή απειλή εξαιτίας της γνωστής του επιθετικότητας που τον χαρακτηρίζει.

Στο Μαθηματικό Κρήτης το φαιοκόκκινο μέτωπο δεν έχει καταργήσει απλά την αυτοτέλεια του πανεπιστημίου, αλλά με πρόσχημα την αυτοτέλεια **έχει καταργήσει τον αστικό δημοκρατισμό** στο χώρο αυτό με την ανοιχτή του επίσημου κράτους και την υποχωρητικότητα του Αρσένη στο σοσιαλφασισμό. Δεν πρόκειται εδώ για αυθαιρεσίες μανδαρίνων καθηγητών. Πρόκειται για ένα παρακράτος που κάνει αντιευρωπαϊκή πολιτική και πολιτική υπονόμευσης του Τμήματος, για ένα παρακράτος που καταργεί τη δημο-

κρατία. Στο Μαθηματικό Κρήτης μπαίνουν ζητήματα υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, των δικαιωμάτων των πολιτών, μπαίνουν ζητήματα υπεράσπισης των πραγματικών κατακτήσεων του δυτικού πολιτισμού, και γενικά της δημοκρατίας από τη φαιοκόκκινη πανούκλα.

Σαν ένα παράδειγμα των φασιστικών αντιλήψεων που κυριαρχούν στο Μαθηματικό Κρήτης και που τοποθετούν τη σοσιαλφασιστική συντεχνία πάνω από τους νόμους της χώρας, αναφέρουμε ότι στο πρόγραμμα των εξετάσεων Ιουνίου, εξεταζόταν μάθημα την επόμενη των Ευρωεκλογών. Μόνο αργότερα άλλαξαν την ημερομηνία. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι πρόκειται για αβλεψία. Τέτοιες όμως “αβλεψίες” βρίθουν στο Μαθηματικό Κρήτης. Εξάλλου η προηγούμενη γραμμή της ανακοίνωσης έγραψε “Ευρωεκλογές”.

Η σταθερή αντιπαράθεση της δημοκρατικής γραμμής Καλλία στο σοσιαλφασισμό αποκαλύπτει όλο και περισσότερο στους φοιτητές και στους καθηγητές το περιεχόμενο της πολιτικής του φαιοκόκκινου μετώπου. Η μάχη στο Μαθηματικό Κρήτης έχει κερδηθεί πολιτικά εδώ και πολύ καιρό. Η πολιτική του σοσιαλφασισμού στο Μαθηματικό Κρήτης είναι αποκλειστικά πια η ανοιχτή βία που την ασκεί με την ανοχή του επίσημου κράτους. Η προστασία του προέδρου του Μαθηματικού από τις δολοφονικές διαθέσεις των φασιστών είναι επιτακτικό καθήκον.

Μέσα από το άρθρο αυτό της Νέας Ανατολής απευθύνεται προεδοποίηση στους φασίστες, και ταυτόχρονα αποκαλύπτονται και καταγγέλλονται οι προθέσεις και τα σχέδια όλων εκείνων που εξωθούν άτομα με μειωμένο καταλογισμό ευθυνών ή άτομα που έχουν την επιθέση να τον χτυπήσουν κράτους σε επιθέσεις φυσικής βίας ενάντια στον Κ.Καλλία. Ο πρόεδρος στο έγγραφο του προς τη Σύγκλητο και τον υπουργό Παιδείας (8/7/1999) που αφορά και στην τελευταία επίθεση εναντίον του, κατονομάζει τους καθηγητές που δημιουργούν το κλίμα των επιθέσεων. Ο υπουργός Παιδείας είναι υποχρεωμένος να καλέσει σε απολογία και να απολύσει την ασύδοτη πρύτανη, τον κοσμήτορα Στεφάνου, και όλους τους φασίστες που έχουν καταργήσει το πολιτεύμα της χώρας στο Μαθηματικό Κρήτης. Μια τέτοια πολιτική απόφαση είναι μονόδρομος. Η υποχωρητικότητα στο φασισμό δεν φέρνει παρά μόνο την κυριαρχία του.

ΜΑΖΙΩΤΗΣ

Ο αναρχισμός στην υπηρεσία του σοσιαλφασισμού

Στις 8 Ιούλη ο Ν.Μαζιώτης καταδικάστηκε σε 15 χρόνια φυλακή για τη βομβιστική επίθεση στο υπουργείο Ανάπτυξης (Βάσω Παπανδρέου) τον Δεκέμβρη του 1997, αλλά και για τα όπλα και εκρηκτικά που είχαν βρεθεί σε σπίτι στο Καματερό. Η επίθεση αυτή είχε γίνει μέσα στη γραμμή του μαύρου αντιβομβισμού μετάπου ενάντια στο εργοστάσιο χρυσού της ΤΒΧ στη Χαλκιδική.

Ένα μήνα αργότερα, στις 13 Γενάρη 1998, η αστυνομία θα συλλάβει το Μαζιώτη, με στοιχείο το αποτύπωμα του. Τότε ο Μαζιώτης είχε αρνηθεί κάθε συμμετοχή του στις πράξεις που του αποδίδονταν από τις διωκτικές αρχές. Ένα μήνα μετά, ζαφνικά, θ' αλλάξει γραμμή και με επιστολή του στην Ελευθεροτυπία θα αναλάβει πλήρως “τις πολιτικές ευθύνες των πράξεων του”. Έτσι για πρώτη φορά σχεδόν, τα τελευταία χρόνια, εμφανίζεται ένας αναρχικός ο οποίος δεν αρνείται τις πράξεις κατηγορείται. Αυτή η στάση του Μαζιώτη ήταν λοιπόν φυσικό να τον κάνει ήρωα στα μάτια του αναρχισμού κι αργότερα φυσιολογικό και αναμφισβήτητο ηγέτη του μέσα από τη φυλακή. Αυτό φάνηκε ιδιαίτερα στα τελευταία γεγονότα με τους βομβαρδισμούς όπου όλο εκείνο το ρεύμα που τον υπερασπίζόταν με πάθος πέρασε ολόκληρο στο φαιοκόκκινο στρόπεδο.

Όμως η ηγεμονία Μαζιώτη στον αναρχισμό σημαίνει ηγεμονία της πολιτικής του γραμμής δηλαδή του μικροαστικού αντικαπιταλισμού, του μονόπλευρου αντιευρωπαϊσμού και του αντιαμερικανισμού, με δυο λόγια του φασιστικού αντικαπιταλισμού του ψευτοΚΚΕ. Είναι μάλιστα πολύ χαρακτηριστική μια επιστολή του Μαζιώτη στην Ελευθεροτυπία που κλείνει το μάτι στο σο

ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΓΚΡΕΜΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

Οι υποκριτές σοσιαλφασίστες επικαλούνται την πδική

“Ανάπλαση” και στην παραλία αποφάσισε να κάνει ο Λαλιώτης με τη συνεργασία των δήμων της περιοχής στους οποίους συμμετέχουν σε σημαντικό ποσοστό ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ.

Το χτύπημα στην παραλία είχε ξεκινήσει από την επίθεση ενάντια στον πρώην υπουργό Τουρισμού Λιβανό, όταν σταμάτησε το καζίνο του Φλοίσβου ύστερα από την επίθεση των οικολόγων και των δήμων της παραλίας. Πρόσωπο-κλειδί και τότε ήταν ο συναρμόδιος υπουργός Χωροταξίας Λαλιώτης που απέσυρε την υπογραφή σε μία από τις συνθησιμένες “κρίσεις κοινωνικής ευαισθησίας”, που εκδηλώνονται ύστερα από κάποιο κίνημα του σοσιαλφασισμού.

Το χτύπημα συνεχίστηκε όταν το περασμένο Απρίλιο ανατράπηκε σχέδιο της οργανωτικής Επιτροπής της εταιρείας “Αθήνα 2004”, που πρόβλεπε ξενοδοχεία, μαρίνες και καζίνα μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Θα αξιοποιούνταν πάνω από 400.000 τετραγωνικά μέτρα. Με συντονισμένες ενέργειες δήμοι και Συμβούλιο της Επικρατείας “τέλειωσαν” στα γρήγορα και ξενοδοχεία, και μαρίνες, και καζίνα και τα κοσμοπολίτικα όνειρα των μελών της Οργανωτικής Επιτροπής, που ήθελαν να σπιλώσουν την “αγνή και αμόλυντη φύση”. Έτσι έμειναν εκεί για πάντα τα μπάζα και οι βρωμιές του Φαληρικού Δέλτα.

Αφού διασφαλίστηκε ότι καμία νέα δραστηριότητα δεν θα ξεκινήσει στην παραλία, ήρθε η ώρα να πεθάνει αυτή που ήδη υπήρχε, περίπου 25 νυχτερινά κέντρα.

Μπροστάρηδες σ' αυτή την κινητοποίηση είναι οι δήμοι της παραλίας όπου ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ έχουν κυρίαρχο ή ρυθμιστικό ρόλο. Στους Δήμους Ελληνικού, Βούλας, Παλαιού Φαλήρου αυτά τα κόμματα είτε μόνα τους είτε σε συνεργασία με το ΔΗΚΚΙ έχουν μεγάλη δύναμη, ενώ έχουν δημοτικούς συμβούλους στους δήμους Αλίμου (μόνο ΣΥΝ-ΔΗΚΚΙ) και Γλυφάδας.

Αμέσως σχεδόν μετά τα επεισόδια στο νυκτερινό κέντρο “Privilege”, όπου οι τάχα “απόκληροι ροκάδες” από το Rockwave Festival, χρησιμοποίηθηκαν για να ανοίξουν δρόμο στα σοσιαλφασιστικά σχέδια, ο δήμαρχος Αλίμου αποφασίζει να σφραγίσει τρία νυκτερινά κέντρα της παραλίας. Το “Privilege”, το “Ζέφυρος” και το “Sabia”. Ακόμη σφραγίστηκαν το “Καλούα” και το “Bio-Bio” που ανήκουν

στο δήμο Ελληνικού. Η δικαιολογία για το κλείσιμο ήταν ότι τα κέντρα αυτά δεν διέθεταν τη σχετική άδεια, ότι η χρήση τους ήταν άλλη από αυτήν για την οποία είχαν ενοικιαστεί ή ότι οι ιδιοκτήτες τους έχουν μηνυθεί για παραβίαση ωραρίου ή τηρούπανση.

Θα μπορούσε να υποθέσει κανείς ότι πρόκειται για μία επιχείρηση αποκατάστασης της νόμιμης τάξης στην παραλία, αν δεν υπήρχε **πολιτικό σχέδιο** κλεισμάτος από τον Λαλιώτη και τον Οργανισμό Αθήνας, ένα όργανο ελεγχόμενο από τον Λαλιώτη. Ποιο είναι αυτό το σχέδιο;

Αντιγράφουμε από την *Ελευθεροτυπία*, 26/7/99 : “Το κλείσιμο όλων των νυχτερινών κέντρων που βρίσκονται κάτω από την παραλιακή λεωφόρο, το ξήλωμα των γιγαντιαίων διαφραγμάτων που κρύβουν τη θέα προς τη θάλασσα και η απαγόρευση δημιουργίας νέας μαρίνας, με εξαίρεση αυτή του Ελληνικού, είναι οι σημαντικότερες παρεμβάσεις που περιλαμβάνονται στο πακέτο των μέτρων, τα οποία έχουν εκπονήσει ο Οργανισμός Αθήνας και το υπουργείο ΠΕΧΩΔΕ, με στόχο να δώσουν ανάσα ζωής στις ακτές του Σαρωνικού και να αποκαταστήσουν τους πανάρχαιους (!!) δεσμούς της Αθήνας με το θαλάσσιο μέτωπο. Οι πράσεις έχουν συζητηθεί με τους φορείς και θα συμπεριληφθούν σε ΠΔ, το οποίο αναμένεται να ολοκληρωθεί ως τα τέλη του χρόνου, με στόχο να αρχίσει η υλοποίησή τους την άνοιξη του 2001”. Και ποιο θα είναι το “επιθυμητό αποτέλεσμα; “Εκεί που τώρα οι θαμώνες των νυχτερινών κέντρων συνωστίζονται για μια θέση... στην μπάρα, έως το 2004 που θα ολοκληρωθούν οι παρεμβάσεις, οικογένειες θα απολαμβάνουν το αναψυκτικό τους σε γραφικά μαγαζάκια, μακριά από τη δυνατή μουσική και την παραχάλη του αλκοόλ. Το λουκέτο αυτή τη φορά θα είναι οριστικό...”.

Κίνητρο, τάχα, για τη νέα ανάπλαση είναι η “επιστροφή στη φύση”, αλλά και η αναβίωση των χρηστών ηθών της ελληνικής οικογένειας (Πατρίς, θρησκεία...), ενώ δεν θα μπορούσαν να λείπουν “οι πανάρχαιοι δεσμοί με το θαλάσσιο μέτωπο”.

Το γκρέμισμα των νυχτερινών κέντρων στην παραλία είναι ένα μεσαιωνικό πισωγύρισμα, αποτελεί χτύπημα μιας περιοχής διασκέδασης και χτύπημα στον τουρισμό (χαρακτηριστική εδώ είναι

η απαγόρευση της δημιουργίας νέας μαρίνας). Πρόκειται για ένα νέο λαλιώτικο σχέδιο “ανάπλασης”, δηλαδή μία νέα επιχείρηση ενάντια στην ανάπτυξη.

Την ιδεολογία της καταστροφής τη δίνει και εδώ ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός. Όπως κλείνουν τα εργοστάσια στο όνομα της εκμετάλλευσης του εργάτη και της μόλυνσης, έτσι κλείνουν κάποια κέντρα διασκέδασης στο όνομα της πάλης ενάντια στην “πνευματική μόλυνση”, ενάντια στον “δυτικό τρόπο ζωής”.

Αυτός είναι ο αντικαπιταλισμός της KGB.

Ο προλεταριακός αντικαπιταλισμός δεν θα έκλεινε ποτέ οποιαδήποτε κέντρα οποιουδήποτε στυλ διασκέδασης για να τα αντικαταστήσει με το ζόρι με μια οποιαδήποτε “χρηστή” διασκέδαση του Χριστόδουλου. Η νεολαία διασκεδάζει σήμερα μ' έναν τρόπο. Αυτός ο τρόπος έχει μέσα του μια ισχυρή αστική πλευρά, ουσιαστικά κυριαρχείται από την αστική τάξη, και συχνά και από την παρακμασμένη αστική τάξη.

Αλλά αυτή την κυριαρχία θα τη νικήσει ο ίδιος ο λαός, και θα φτιάξει **αυτός ο ίδιος**, εδώ και παντού στον κόσμο τη νέα αντι-ιμπεριαλιστική κουλτούρα. Και τα υλικά αυτής της κουλτούρας θα τα πάρει **και** από τον παλιό κόσμο. Ακόμα στις παλιές μορφές θα σταλάζει νέο περιεχόμενο, και αυτά που τον συγκινούσαν θα τα αναμορφώσει, και θα διώξει από εκεί την αρρώστια. Θα πάρει τα καλά, θα διώξει τα κακά. Αυτή είναι η κριτική της μάζας στην παλιά αστική κουλτούρα και στη διασκέδαση. Δεν θα του πει ο Λαλιώτης, η Παπαρρήγα και ο ΣΥΝ πως θα το κάνουν, και ούτε θα τους επιβάλουν αυτοί το δικό τους σοσιαλφασιστικό νόμο για το “ωραίο” και το “ηθικό”.

Αυτοί που γκρεμίζουν την παραλία, όπως και τον Φλοίσβο προηγούμενα, θέλουν να συντρίψουν **από τα δεξιά** την κοσμοπολιτική και τουριστική απόστραφατης. Ποσειδώνος και να διαλύσουν και αυτή τη σχετικά πιο ανεπτυγμένη πλευρά του κεφαλαίου της νυχτερινής διασκέδασης. Αυτοί θέλουν τα μπαράκια-τεκέδες στις γειτονιές που ζουν από τη γενναιοδωρία και τα στραβά μάτια των κνιτών δημάρχων και δημοτικών συμβούλων, καθώς και τα “Ελληνάδικα” μικρά ή μεγάλα, που τα ελέγχουν.

ΜΑΖΙΩΤΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 10

Κι όμως ο εισαγγελέας του Μεικτού Ορκωτού Δικαστηρίου της Αθήνας παραδέχτηκε ότι ο Μαζιώτης δεν είναι κακοποιός σαν αυτούς που βλέπει κανείς καθημερινά στο Κακουργοδικείο, ότι οι πράξεις του έχουν καθαρά πολιτικό περιεχόμενο και πρότεινε- κατά μετατροπή του κατηγορητηρίου- να μετατραπεί η οπλοκατοχή από διακεκριμένη (κακούργημα) σε απλή (πλημμέλημα) και η απόπειρα έκρηξης σε απρόσφορη απόπειρα έκρηξης (ότι δηλ. δεν προκύπτει κίνδυνος για ζωές). Ενώ παράλληλα ζήτησε να του αναγνωρισθεί το ελαφρυντικό του πρότερου έντιμου βίου. Είπε ο εισαγγελέας “Πιστεύω ότι πράγματι ο Μαζιώτης δεν ήθελε να προκαλέσει θάνατο ή τραυματισμό, ούτε προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας πως σκόπευε να εφοδιάσει τρίτους με όπλα και εκρηκτικά” (Καθημερινή, 7/7).

Το δικαστήριο δέχτηκε το ελαφρυντικό των “μη ταπεινών κινήτρων”, μετέτρεψε την οπλοκατοχή σε απλή από διακεκριμένη, δέχτηκε την εισαγγελική πρόταση για συγχώνευση σε μια πράξη των κατηγοριών για “κατασκευή” και “προμήθεια” εκρηκτικών αλλά παραδέχτηκε ότι υπήρχε κίνδυνος για ανθρώπινες ζωές, καταδικάζοντας το Μαζιώτη σε 15 χρόνια φυλακή.

Μια τέτοια αντιμετώπιση μάλλον δεν αντιστοιχεί στη δήλωση του ότι: “Δεν μετανιώνω καθόλου παρά μόνο για το λάθος να αφήσω το αποτύπωμα μου. Είμαι κοινωνικός επαναστάτης. Έβαλα τον εκρηκτικό μηχανισμό στο Υπουργείο Ανάπτυξης με στόχο να δόσω ένα πολιτικό μήνυμα”.

Η μεγάλη ποινή, με τα πολιτικά και ιδεολογικά δεδομένα της δίκης, εξηγείται από την εξής φράση στο *Βήμα της Κυριακής* 11/7: “Είναι χαρακτηριστικό μάλιστα ότι αξιωματούχος του Πενταγάνου (σε εννοεί των ΗΠΑ) χαρακτήρισε την επιβολή της 15 έτους κάθειρξης στον Νίκο Μαζιώτη “παρά πολύ καλά νέα” για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας στην Ελλάδα” (από άρθρο για την επίσκεψη του αμερικανού υπουργού άμυνας στην Αθήνα Κοέν).

Όπως πάντα, επί προεδρίας Κλίντον, ο αμερικανικός ιμπ

ΣΕΡΒΙΑ

ΟΙ ΡΩΣΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΙΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ"

Στη Σερβία η ρώσικη διπλωματική μηχανή έχει περάσει στη φάση ανατροπής του Μιλόσεβιτς. Όλη η δυσκολία ως τα τώρα ήταν να τον πείσει να υπογράψει την παράδοση του Κόσσοβού στις δυτικές και τις ρώσικες δυνάμεις (στις ρώσικες πρέπει να περιλαμβάνουμε και τις ελληνικές). Από την ώρα που ο σέρβικος σοβινισμός άφησε το Κόσσοβο στο έλεος των εχθρών του ήρθε η ώρα να αντιμετωπίσει τα πυρά των Ρώσων μέσα στη Σερβία. Τώρα το ναζιστικό μέτωπο Ντράσκοβιτς - Εκκλησίας - Σέρβικης Ακαδημίας Επιστημών καλεί τον Μιλόσεβιτς να παραδοθεί σε συμμαχία με τα υπόλοιπα ρεμάλια της υποτιθέμενης δημοκρατικής αντιπολίτευσης, δηλαδή με τους Ντζίντζιτς και Πέσιτς. Αυτοί οι δύο τελευταίοι πάλι για λογαριασμό του καθαρόταν "ρώσου" Ντράσκοβιτς είχαν επιχειρήσει και το 1996, δίχως επιτυχία, να ρίξουν τον Μιλόσεβιτς.

Είχαμε πει και τότε, όπως και τώρα, ότι κάθε κίνημα ενάντια στο Μιλόσεβιτς με συμμετοχή και μάλιστα ηγεμονία του αρχιναζί Ντράσκοβιτς και της εθνοεκκαθαριστικής σέρβικης εκκλησίας είναι ένα κίνημα αντιδραστικό, ένα κίνημα πολύ πιο δεξιό από τις πολιτικές δυνάμεις της σέρβικης αστικής τάξης που εκπροσωπεί ο Μιλόσεβιτς.

Δεν είναι τυχαίο ότι τώρα μπήκε ανοιχτά στο χώρο της διαμαρτυρίας στο πλευρό του Ντράσκοβιτς και η Σέρβικη Ακαδημία Επιστημών η οποία το 1986 είχε βγάλει το περίφημο παί "μνημόνιο" δηλαδή την θεωρητική πλατφόρμα πάνω στην οποία στηρίχτηκε η εθνοκάθαρση. Εμπνευστής του μνημόνιου ήταν ο επίσης ρωσόφιλος Τσόσιτς, επίσης αντίπαλος τότε - και σήμερα - του Μιλόσεβιτς.

Η ελεεινή ευρωπαϊκή ηγεσία ευχαρίστως έχει ξεχάσει ότι ήταν ο Ντράσκοβιτς που έβαλε πρώτος ζήτημα Μεγάλης Σερβίας και ξύπνησε το τέρας της εθνοκάθαρσης στα Βαλκάνια σέρνοντας ύστερα πίσω του τον Μιλόσεβιτς. Επίσης έχει ξεχάσει ότι είναι η σέρβικη ορθόδοξη εκκλησία, αυτό το υποχείριο του Κρεμλίνου που ευλόγησε και φανάτισε το πλήθος για να πραγματοποιήσει αυτό το μεσαιωνικό έγκλημα. Τέλος η Ευρώπη έχει ξεχάσει την "Ακαδημία Επιστημών" αυτή τη χιτλερική σφηκοφωλιά.

Ποια εμπιστοσύνη άλλωστε μπορεί να έχει κανείς σε έναν Ντζίντζιτς που μπορεί να μην είναι ρωσόδουλος, αλλά που δεν είναι με τίποτα δημοκράτης; Έχει κι αυτός χειροκροτήσει όλους τους επιθετικούς πολέμους της Σερβίας κατά συνέπεια και την εθνοκάθαρση. Όσο για την Πέσιτς αυτή είναι ένα είδος "Δίκτυου". Φωνάζει ενάντια στον πόλεμο γενικά και τον εθνικισμό γενικά, καταγγέλλοντας εξίσου σαν εθνικιστές και τα θύματα της σέρβικης εθνοκάθαρσης. Άλλα η δύναμη δεν είναι οι Ντζίντζιτς και Πέσιτς. Αυτοί προσφέρουν μόνο τη βάση του κινήματος. Η δύναμη μέσα στο κράτος είναι ο Ντράσκοβιτς.

Ο Ντράσκοβιτς δεν μπαίνει όμως

ανοιχτά επικεφαλής στο αντι-Μιλόσεβιτς κίνημα. Αφήνει τους άλλους δύο να εκτεθούν μαχητικά ενάντια σε όλο το καθεστώς Μιλόσεβιτς και ο ίδιος παίρνει τη γνωστή "κεντρώα" θέση των "Ρώσων" διπρόσωπων.

Εμφανίζεται δηλαδή απέναντι στην ομάδα Μιλόσεβιτς σαν ενδιάμεσος ζητώντας μια συνδιαλαγή που θα του επιτρέψει να ξεφορτωθεί τον Μιλόσεβιτς δίχως να έρθει στην εξουσία ο Ντζίντζιτς που αλληλοθωρίζει και προς τη Δύση.

Ο Ντράσκοβιτς δηλαδή θέλει να έρθει στην εξουσία πατώντας πάνω στο καθεστώς Μιλόσεβιτς δίχως τον Μιλόσεβιτς. Ο Ντζίντζιτς ετοιμάζει μεγάλης κλίμακας εκκαθαρίσεις στο ηγετικό απαρά της σημειρινής σέρβικης σοβινιστικής νομενκλατούρας. Γι' αυτό ο Ντζίντζιτς προσπαθεί να ξεσηκώσει το λαό, (που βέβαια τον ξεσηκώνει με σοβινιστικά συνθήματα), ενώ ο Ντράσκοβιτς προσπαθεί να ξεσηκώσει τους στρατηγούς και τις ξένες καγκελαρίες. Διεθνή πολιτική πάντως ουσιαστικά κάνει μόνο ο Ντράσκοβιτς. Ήδη αυτός ξεκίνησε να πλασάρει ένα σχέδιο που θα εξασφαλίζει μεταβατική κυβέρνηση, πρωθυπουργό και εκλογές χωρίς πτώση του Μιλόσεβιτς. Αυτό το σχέδιο το πρόβαλε ο Ντράσκοβιτς για πρώτη φορά στην Αθήνα μαζί με ποιόν άλλον; Μαζί με τον Γ. Παπανδρέου.

Το σχέδιο Ντράσκοβιτς προβλέπει μεταβατικό πρωθυπουργό της Νέας Γιουγκοσλαβίας τον Ντζούγκανοβιτς του Μαυροβουνίου, αυτόν δηλαδή που όλη η Δύση θεωρεί για δικό της. Όμως ο άνθρωπος πηγανούρχεται στη Ρωσία και κράτησε τη θέση του στην πρωθυπουργία του Μαυροβουνίου, αν και υπέρ των βομβαρδισμών, μόνο χάρη τη ρώσικη υποστήριξη ενάντια στο σέρβικο στρατό που ήθελε να τον ρίξει.

Ο Γιωργάκης βέβαια δίλωσε ότι η Ελλάδα θα "βοηθήσει στην κατεύθυνση των αλλαγών των απαραίτητων και των μεταρρυθμίσεων μέσα στη Σερβία", δηλαδή θα βοηθήσει στην πτώση του Μιλόσεβιτς. Την ίδια ώρα ο Σημίτης επισκεπτόταν το Κόσσοβο δίχως να συναντηθεί με κανέναν Σέρβο εκπρόσωπο δείχνοντας στο Μιλόσεβιτς ότι είναι σε πλήρη απομόνωση στα Βαλκάνια και στον κόσμο.

Οι Ρώσοι λοιπόν περιμένουν να πέσει αυτό το αντιπαθητικό υποκείμενο αφού του έχουν εξασφαλίσει τη διεθνή απομόνωση. Αυτός ο εφτάψυχος απατεώνας έχει γλυτώσει από πολλές ρώσικες ραδιούργιες, αλλά αυτή τη φορά πρέπει να βρει τρόπο να φύγει μέσα από ένα αποσάλινο κουτί.

Το πρώτο του πρόβλημα είναι ότι δίχως ρώσικη υποστήριξη δεν θα πατήσει ποτέ το πόδι του σε σέρβικος σοβινισμός στο Κόσσοβο, ενώ θα κινδυνεύει ανά πάσα στιγμή να χάσει και το κομμάτι που κρατάει στη Βοσνία.

Το δεύτερο, και πιο άμεσο πολιτικό του πρόβλημα είναι ότι η οικονομία της Σερβίας είναι μισοκατεστραμμένη από τους βομβαρδισμούς και τα λεφτά της ανοικοδόμησης τα κρατάει η Δύση που θα

τα δώσει μόνο στον αντικαταστάτη και "δήμιο" του Μιλόσεβιτς. Αυτό είναι το δέλεαρ που προτείνει ο Κλίντον, η Ρωσία και η Ευρώπη στη σέρβικη φασιστική νομενκλατούρα για να εγκαταλείψει το Μιλόσεβιτς και τη μικρή ηγετική ομάδα που βρίσκεται γύρω του. Αυτό τον εκβιασμό "πιο ρεαλιστικά" τον κινεί ο Γιωργάκης Παπανδρέου με επιστημονικό τρόπο.

'Εχει εκπονήσει δηλαδή ένα σχέδιο (Ελευθεροτυπία, 16 Ιούλη) σύμφωνα με το οποίο θα μπορεί να δοθεί βοήθεια στη Σερβία ακόμα και κατώρα (δηλαδή χωρίς σώνει και καλά να πέσει αμέσως ο Μιλόσεβιτς) αρκεί - προσέξτε σαφήνεια - να υπάρχουν "κάποιες προϋποθέσεις που θα συμβάλλουν στη βοήθεια και εκείνων που πραγματικά με διαφάνεια μπορούν να πρωθήσουν τέτοιου είδους προτάσεις για την ανασυγκρότηση στη Γιουγκοσλαβία".

Αυτά τα είπε δίπλα στον Ντράσκοβιτς στην ίδια συνέντευξη τύπου στη οποία ο προηγούμενος ζήτησε να εφαρμοσθεί η μεταβατική λύση Ντζούγκανοβιτς.

Αντίθετα λοιπόν με την υπόλοιπη Δύση που θέλει τώρα δια πτώση του Ντράσκοβιτς και ζήταε σταδιακή απελευθέρωση κονδυλίων για την "υποστήριξη της δημοκρατικής αλλαγής". Ασύληλη παράγματα.

Οι ραδιουργίες πρέπει πάντως να έχουν προχωρήσει πολύ γιατί πριν μια βδομάδα βγήκε σαν ήρωας της αντιπολίτευσης ο μεγαλύτερος ως τώρα βαθμούργος του Ντράσκοβιτς πράγματα.

Ποιος είναι γενικότερα αυτός ο Πέριστις που υποστηρίζει τις δημοκρατικές αλλαγές στη Σερβία, ό-

στρατού, ο πρόσφατα αποστρατευμένος αρχηγός των γιουγκοσλαβικών ενόπλων δυνάμεων, ο στρατηγός Πέριστις και ζήτησε μια λύση σαν κι αυτή του Ντράσκοβιτς χρησιμοποιώντας ακριβώς τα ίδια λόγια που ο τελευταίος χρησιμοποίησε στην Αθήνα στις 15 του Ιουλίου.

Τότε ο Ντράσκοβιτς είχε πει για το σχέδιο του: "είναι ένας τρόπος για να αποφευχθεί ο εμφύλιος πόλεμος". (Ελευθεροτυπία 16 Ιούλη). Προφανώς εννοούσε ότι δεν έπρεπε ο Μιλόσεβιτς να πέσει μαζί με το καθεστώς του, αλλά να διασπαστεί το καθεστώς του.

Ο Πέριστις είπε στις 25 του Ιούλη ότι είναι έτοιμος να βοηθήσει την αντιπολίτευση να καταπλεμήσει το καθεστώς "με πολιτικά μέσα" για να αποφευχθεί "ο κίνδυνος ευφυλίου πολέμου" (Ελευθεροτυπία, 23 Ιούλη).

Εντελώς "αυθόρμητα" λοιπόν αμέσως μετά από αυτές τις δηλώσεις ο Β. Ντράσκοβιτς δήλωσε: "Ο στρατηγός Πέριστις είναι κάποιος που πέρασε στη βομβαρδισμό. Τον καλώ να έρθει στο Κίνημα Σέρβικης Ανανέωσης (το κόμμα του Ντράσκοβιτς) ή να υποστηρίξει τις δημοκρατικές δυνάμεις της Σερβίας".

Ο Πέριστις είναι ο άνθρωπος που είπε στους δυτικούς διαπραγματευτές, σαν αρχηγός τότε του στρατού, πριν αρχίσουν οι βομβαρδισμοί ότι η Σερβία μόλις άρχισαν οι βομβαρδισμοί θα υποχωρούνεις αμέσως. Με αυτή τη δήλωση έδωσε ακριβώς τη μέγιστη πολιτική ενθάρρυνση στη δυτική στρατηγική τ

